

Proletarer i alle lande, foren jer!

mAG
930309

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

3/75 1kr 6. Årg

CAMBODIA:

USA's og Lon Nol klikens sidste dage er talte

Den 18 marts er det 5 år siden at Cambodias lovlige statschef Sihanouk styrtes af CIA og en klike fascistiske militærpersoner.

Kun de første dage efter magtovertagelsen kontrollerede fascisternes landet. Idag kontrollerer befrielsesstyrkerne 90% af landet. 80% af befolkningen lever i de befriede områder.

Omkring nytår indledte befrielsesstyrkerne sin forårsoffensiv som rettede sig mod Phnompenh og omegn. Herunder Mekongfloden, som er Lon Nol klikens vigtigste forsyningslinje. Foråret er tørperiode i Cambodia, hvilket indebærer at vandstanden i floden synker og strandbredderne

tørlægges. På sine smalleste steder er Mekongfloden i tørperioden ikke bredere end 150 meter. Oven i dette kommer at flodbunden er fyldt af sænkede fartøjer og pramme som ved lavvande udgør en stor fare for de skibe forsøger at levere forsyninger til Phnompenh.

Allerede under forårsoffensivens første uger vandt befrielsesstyrkerne kontrollen over de områder langs floden som beherskedes af Lon Nol styrkerne. Efter dette er offensivens hovedstød sat ind mod forsyningskonvojerne på selve floden. Den 27 og 28 jan.

FORTSÆTTES S. 8

Fra demonstrationen foran Christiansborg d.7.marts.

30.000 I STREJKE
MOD KAPITALENS
'ARBEJDER'REGERING

Ikke så snart havde de socialdemokratiske ministre fået smækket halen i taburetterne før de selv gjorde det, som de i et par måneder havde advaret Hartling imod: regeringsindgreb i overenskomstforhandlingerne. Og de viste, at de alligevel godt kunne få noget fra hånden. Det skulle tage næsten en måned, at finde frem til en regering, men det tog folketingets udvalg tre dage at få lagt et forslag om sækning af arbejdernes realløn på bordet i folketinget. Det tror pokker. Socialdemokratiet har jo haft det planlagt lige siden august 74, hvor de lagde deres helhedsplan på bordet, og hvor punkt 1 lød: Indkomstpolitik. Svaret faldt prompte. Cirka 30.000 arbejdere i strejke med skibsværfterne i spidsen, og et hav af protestresolutioner. Læs mere side 4 om hvordan Treenigheden, Dansk Arbejdsgiverforening, LO og Statsmagten (Forligsmand og Regering) planlagde deres bedrageri overfor masserne. Læs nærmere om indgrebets økonomiske indhold og konsekvenser for arbejderne, læs især om Formandsinitiativets ansvar for at protesterne, og især demonstrationen foran Christiansborg trods alt blev meget mindre end den harme, der reelt findes på arbejdspladserne over Socialdemokratiets kapitalistvenlige politik.

STYRK UNIPRINT-AKTIONEN

Uniprint-arbejderne fortsætter deres aktion, som nu snart har kørt i 2 måneder. Socialdemokratiet indledte sin regeringsperiode ved at være ansvarlig for at politiet smed arbejderne ud fra fabrikken. Arbejderne har fået forskellige usle tilbud fra firmaets likvidator, og fra dets konkurrenter. Men svaret er blankt nej! Læs mere side 5.

UNIPRINT-INFORMATION NR. 2.

Spred kendskabet til Uniprint-arbejdernes kamp. Hjælp med at dele avisen ud på fabrikker og i boligkvarterer. Bladet, der er på 4 sider, udgives af Uniprint-arbejderne selv.

Skriv til:

Svend-Erik Madsen
Hegnshusene 4
2700 Brønshøj

Lær af Sabroearbejderne

Ikke kun Uniprint-arbejderne har valgt den selvstændige klassekamps vej. Også 40 smede på Sabroe-Østboulevarden har måttet forsvare sig mod lønsækning og fyringer ved at gribe til den vilde strejke, og til deres kamp med fællesmøder, strejkeudvalg og andet. Det gik i trykken var strejken indstillet, idet firmaet de 3 arbejdere tilbage. Sandsynligvis er det kun mi

DANSK
IMPERIALISME
PÅ GRØNLAND

Midt i regeringsindgreb og udsigt til reallønssækning må vi ikke glemme, at Danmark er et imperialistisk land. Dels ved at rende USA-imperialisterne i hælene og få sin del af rovet i Sydøstasien, Mellemøsten, Afrika og Latinamerika. Dels, og ikke mindst, ved sin egenhændige undertrykkelse af det grønlandske og det færøske folk. De danske kapitalister søger ikke kun at vælte krisen over på danske arbejdere. Også den grønlandske arbejderklasse skal bære sin del. Det er ikke den mindste!

ARBEJDERKLASSEN

Danmark koloniserede Grønland allerede i 1721, og siden har den danske overklassen egne økonomiske interesser fuldstændig styret den grønlandske samfundsudvikling. Ca. år 1900 slog den kapitalistiske økonomi igen nem på Grønland, og en grønlandsk arbejderklasse så dagens lys ved oprettelsen af en fiskeindustri. Siden er denne klasse vokset i størrelse, ligesom den i stigende grad koncentrerer sig i en egentlig storindustri. Men endnu er arbejderklassen svagt udviklet politisk og organisatorisk. Der findes intet grønlandsk arbejderparti, og kampen for selvstændig faglig organisering er først begyndt for alvor i de senere år.

GRØNLANDS FAGFORENING.

Den første ansats til faglig organisering i en selvstændig fagforening på Grønland fandt sted under 2. verdenskrig i kulminen i K'utligssat, hvor en dansk kommunist tog initiativet til oprettelse af Grønlands Arbejdersammenslutning, GAS. Han blev derfor hurtigt fyret og deporteret til Danmark. Herefter sikrede den danske imperialism sig

kontrollen over GAS, en kontrol som opretholdes i dag gennem udviklingen af et grønlandsk arbejderbureaukrati af opkøbte fagpampere. Ligesom de danske fagforeninger under LO er også den grønlandske fagforening GAS sammenvokset med den imperialistiske stat og udøver under dennes direktiver en mægtig undertrykkelse af den grønlandske arbejderklasse.

GAS-OVERENSKOMSTEN.

GAS afholdt for nylig sin kongres i Godthåb, hvor den grønlandske fagbevægelses nye overenskomstkrav diskuteredes. Den gældende overenskomst udløber i år og en ny træder i kraft ved årsskiftet 1976. Man enedes om krav om lønforhøjelser på 45-55%. Det lyder umiddelbart - især på baggrund af den nye overenskomst, som staten jo også står bag - temmelig voldsomt. Men er de grønlandske krav udsprunget fra arbejderne egne rækker og ud fra deres behov? Lad os for at besvare det spørgsmål først se lidt på de faktiske levevilkår for grønlandske arbejdere, som de hidtil har været under den nugældende GAS-overenskomst.

FORTSÆTTES S. 6

Om
krigsfaren
Se side 2

Om
Carl Madsen
Se side 7

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123154

ARBEJDERBLADET

Lederen udtrykker politbureauets standpunkt
ARBEJDERBLADET, Guldbergvej 13, 4. th., 2000 Kbh. F., FA 2476
Løssalg 1 kr., abonnement 25 kr., kampabonnement 50 kr.
Institutionsabonnement 65 kr.
Giro 20019
Ansvarshavende: Finn Sørensen

FORSVAR FREDEN – AFVIS KRIGSANSTIFTERNE

Overalt i verden er der krig og ufred, og overalt er det de to supermagter USA og Sovjetunionen der står bag, i deres rivalisering om at erobre verdensherredømmet.

I Mellemøsten opretholder de en tilstand af "hverken krig eller fred" for at bevare indflydelsen i området. Begivenhederne i forbindelse med Cypern viser, hvordan supermagternes imperialistiske interesser også støder sammen her, og hvordan de i fællesskab manipulerer med "fredskonferencer" og "politiske løsninger" for at tilsøre, at de begge tilstræber militær kontrol i Middelhavsområdet. I Indokina over USA åbenlyst militær aggression, og får få år siden var det Sovjet, der ydede åbenlyst militær og politisk støtte til den indiske angrebskrig mod Pakistan.

Det albanske folks leder, Enver Hoxha, rettede i en valgtale i oktober 1974 en appel til "alle almindelige mennesker i verden":

"Løft blikket! USA-imperialismen og den russiske imperialismen leder verden mod en ny verdenskrig, mere forfærdelig end de to tidligere. De to supermagter er ansvarlige for den nuværende krise, de konkurrerer med hinanden om verdensherredømmet, de kæmper for at erobre nye markeder, det vil sige for at undertrykke og slavebinde folkene. Det er netop de to supermagter, der bevæbner anti-folkelige klikker og regeringer for at anvende dem som vagthunde og deres folk som kanonføde i den uundgåelige ødelæggelse de forbereder, hvis de bliver givet frie hænder"

Disse ord af Enver Hoxha fortjener at blive taget alvorligt af alle verdens folk. De to supermagter, en ny verdenskrigs ophav, og de må ikke gives frie hænder. Deres krigshætz, deres aggressionspolitik må afsløres, tilbagevises og blokeres.

De Socialistiske lande med Kina og Albanien i spidsen står forrest i kampen mod de to supermagters krigsforberedelser. Kina har som svar på supermagternes "nedrustnings" og "afspændings"program på supermagternes "nedrustnings" og "afspændings"svindel fremlagt konkrete forslag til, hvordan nedrustningsspørgsmålet kan løses i overensstemmelse med alle folks oprigtige og berettigede ønske om fred.

Disse forslag indeholder bl.a. krav om, at alle kernevåbenlande forpligter sig til aldrig at være de første til at anvende kernevåben (hidtil er Kina det eneste land i verden der har opfyldt dette), samt at supermagterne skal rømme alt militær- og flådemateriel, herunder alle kamptropper fra andre landes territorium. Men disse forslag er naturligvis altid blevet blankt afvist af supermagterne.

Ford og Bresjnev – en ny verdenskrigs ophavsmand

Men de socialistiske landes kamp for verdensfreden indskrænker sig ikke til at fremlægge forslag til nedrustning. Vigtigst er, at de, med Kina i spidsen forener sig til en verdensomfattende enhedsfront med den tredje verdens lande i deres kamp mod supermagternes forsøg på at undertrykke dem politisk og økonomisk.

Denne enhedsfronts voksende styrke og sammenhold er blandt andet kommet klart til udtryk på de forskellige internationale konferencer om råvareproblemer, miljøspørgsmålet, havretskonferencen osv., hvor de to supermagter har mødt en enig front af tredje verdens lande, som sammen med Kina og Albanien har afsløret og fordømt dem for deres imperialistiske røverpolitik.

Men også arbejderklassen i de imperialistiske lande står over for den opgave at slutte op i denne internationale enhedsfront og herhjemme virke for at alle arbejdende og progressive lag i befolkningen slutter op – imod de konkrete krigsanstiftere, supermagterne, for forsvaret af verdensfreden.

Det er kommunisternes opgave at gå i spidsen for en sådan bred fredsbevægelse, som foruden at påpege og afsløre krigsanstifterne også må arbejde for solidaritet og venskab med folkene i de socialistiske lande og påvise disse landes udenrigspolitik som et værn for freden. Samtidig er det enhedsfrontens opgave at udvikle solidariteten med den tredje verdens kamp, med de undertrykte folk og nationers befrielseskampe.

Den til enhver tid siddende regering repræsenterer og varetager de danske imperialisters interesser, og vi må afsløre og bekæmpe alle foranstaltninger fra regeringens side, der tjener den ene eller den anden supermagts interesser. Danmark hører til "den anden verdens" lande sammen med de øvrige vesteuropæiske lande (desuden Canada, Japan og Australien) og fælles for disse lande er, at deres imperialistiske borgerskaber i forskellig grad ønsker en vis uafhængighed af de to supermagters (den "første verden") indflydelse og kontrol, og altså i deres udenrigspolitik på visse områder nærmer sig den tredje verdens lande. Deres modstand mod supermagterne er naturligvis vaklende og betinget, idet den udelukkende udgår fra ønske om at varetage egne imperialistiske interesser.

Men de tendenser i regeringens udenrigspolitik der i praksis er bidrag til supermagternes isolering og dermed en støtte til fredens kræfter, må udnyttes taktisk til at presse regeringen til en stillingtagen mod supermagterne i konkrete spørgsmål. Arbejderklassen skal ikke forholde sig ligegyldigt over for den udenrigspolitik som borgerskabet fører.

Desuden er det en vigtig opgave at afsløre socialimperialismens talerør herhjemme, DKP, som aktivt propaganderer for Sovjet-revisionisternes afspændings-svindel og på den måde er med til at tilslore krigsfaren. Samtidig går DKP forrest i hetzen mod Kina og dets fredelige udenrigspolitik.

Forsvaret for freden er en af kommunisternes vigtigste taktiske opgaver.

9.3-1975

De taler om fred - ruster til krig

Fra en af social-imperialisternes militærmønstre

De to supermagter har gennem den sidste halv snes år indgået en række aftaler om, hvad de kalder "kontrol med atomvåbenkapløbet", men som i virkeligheden er et led i deres forsøg på at opnå militær kontrol over hele verden: de tilstræber et kernevåbenmonopol, som vil gøre det muligt for dem at øve afpresning på verdens folk og nationer under trussel om anvendelse af kernevåben.

Bag de to supermagters tale om "fred" og "afrustning" skjuler der sig i virkeligheden en tiltagende krigsfare mod verdens folk. Men ikke nok med det. Samtidig foregår der en intens kaprustning mellem USA og Sovjet indbyrdes.

Ikke mindst social-imperialismen ynder at fremstille sig som

"fredselskeren" nr. 1 i verden i dag. Utallige er de "nedrustnings-" og "afspændingskonferencer", som de har taget initiativ til i de senere år. Men hvad er kendsgerningerne bag alle deres freds-fraser? Lad os engang se på nogle eksempler på, hvordan de i praksis bidrager til nedrustningen!

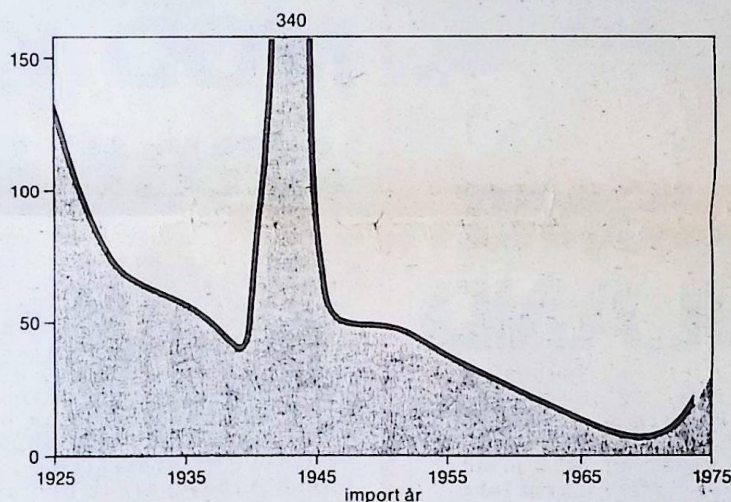
I de seneste år er de sovjetiske rustningsomkostninger vokset med 5% om året, og de beløber sig i dag til 420.000 millioner kr. pr. år. I perioden 1971 til 1974 er Sovjets antal af kernevåbenbærende ubåde vokset med 50%. I samme periode er de sovjetiske tropper i Europa blevet forøget med en tredjedel. Udmiddelbart efter Oktoberkrigen udvidede Sovjet sin flåde i Middelhavet væsentligt, og den ud-

gør i dag 95 fartøjer. Under Cypernkrisen sidste sommer stationeredes der omgående skibe fra denne flåde ved øens kyst og i takt med, at modsætningerne i det sydlige Europa og Middelhavsområdet er blevet skærpet, er de sovjetiske tropper på Balikan blevet forøget kraftigt. Socialimperialisterne har fortaet en million kampklare tropper langs den sovjetisk-kinesiske grænse, og sovjetiske krigsskibe sejler Det Indiske ocean og det vestlige Stillehav tyndt. Sovjetiske flådebasen er bl.a. oprettet på den egyptiske Middelhavskyst. I Somaliland og på den indiske kyst.

USA rustet for 760.000 millioner kr. om året, og militærbudgetet stiger støt år for år. Også USA har koncentreret troppe- og flådestyrker i Middelhavsområdet i den senere tid, især på Sicilien.

Indholdet af "nedrustningsforhandlingerne" mellem de to supermagter, bl.a. de såkaldte SALT-forhandlinger, er i virkeligheden blot, at oprustningen mellem dem gøres mere ligelig. Sovjet er overlegen, hvad angår de konventionelle styrker, USA m.h.t. kernevåbenstyrker. Det første praktiske resultat af disse forhandlinger er, at Sovjet nu afprøver nye kernevåbentyper: Deres arsenal af interkontinentale raketter skal ifølge aftalen øges fra 1500 til 2400 i 1977!

FAKTA OM OLIEPRISERNE

Kurven viser prisen på råolie i forhold til timelønnen indenfor jern- og metalindustrien. Det fremgår klart, at al borgerskabets tale om de tårnhøje priser på råolie er løgnagtig. Det er de olieproducerende lande, der stadig er blevet hårdere og hårdere ramt af den imperialistiske udbytning. Først i de senere år har de formået at vende tendensen.

For at trænge ind bag ved imperialisternes propagandahætz mod olielandene må vi kort se på nogle kendsgerninger om OPEC-landenes prisforhøjelser (OPEC = Organisation af Olieproducerende Lande).

Under hensyntagen til inflationen ligger oliepriserne i dag på samme niveau som i 1950. Fra 1950 til Oktoberkrigen i 1973 faldt oliepriserne i forhold til andre varer. Oliemonopolerne høstede enorme profitter på den billige olie. I 1969 fik olielandene mellem 6 og 7 pct. af den pris, forbrugeren betalte for olien. I

slutningen af 1973, altså efter prisforhøjelserne, fik OPEC-landene godt 8 pct., selvom forbrugerpriserne i mellemtiden var steget med ca. 30 pct.! Resten er havnet i oliemonopolernes lommer.

Årsagen til, at olielandene har hævet prisen på olie n er, at de ønsker at udvikle deres nationale økonomi. De ønsker at bygge raffinaderier og industrier, således at deres afhængighed af de imperialistiske lande brydes.

Den borgerlige propaganda om, at de arabiske lande "vælder sig

i oliemilliarder" er i bund og grund løgnagtig. Selv efter prisforhøjelserne på olien ligger bruttonationalproduktet pr. indbygger i olielandene kun på 2 pct. af de vestlige imperialistiske landes.

OPEC-landenes prisforhøjelser har betydet store økonomiske vanskeligheder for de imperialistiske lande, men årsagen til dette er ikke de 60 milliarder, som OPEC-landene får mere for olien, men blot den uorden, og det kaos, der har kendetegnet hele det imperialistiske verdenssystem de sidste år. OPEC-landenes pres på de imperialistiske lande har forstærket vanskelighederne og øget den kaotiske tilstand, men de er ikke årsagen.

Arbejderklassen i de kapitalistiske lande må solidarisere sig med og støtte OPEC-landenes retfærdige krav, og vi må bekæmpe den Kissinger-inspirerede "Olieklub", en sammenslutning af imperialistiske lande, som også Danmark er medlem af, og hvis erklærede formål er i en "krisesituation" at fordele olieressourcerne mellem medlemsstaterne. En repræsentant for OECD har selv indrømmet, at Olieklubben er en "ren krigserklæring mod de olieproducerende lande".

Vi må derfor forlange af den danske regering, at den bryder med Olieklubben, fordi den er en direkte støtte til USAs og andre imperialistmagters aggressive krigspolitik. I stedet må vi kræve, at Danmark – på tværs af EF-direktiverne – udvikler tosidige handelsaftaler med de olieproducerende lande, en handel, som må foregå på lige vilkår.

Minus-løsning til arbejderne — jetfly til borgerskabet

De fire NATO-lande Danmark, Norge, Holland og Belgien står over for at skulle købe 350 kampfly til et beløb på over 10 mia. kr. Tre lande slås om at sælge netop deres fly. Nemlig det "neutrale" Sverige, USA og EF-landet Frankrig.

ARBEJDERKLASSEN HAR IKKE BRUG FOR KAMPFLY.

Flykøbene er en styrkelse af det borgerlige voldsapparat og derfor vendt mod arbejderklassen. Borgerskabet er fuldt ud klar over arbejderklassens uvilje mod at betale til en styrkelse af militæret. Derfor benytter man sig

af arbejdsløsheden til at bilde folk ind, at det skaber arbejde til så og så mange mennesker i så og så lang tid. Dagbladet Børsen har givet et par eksempler på, hvad det reelle indhold er i det. For eks. et firma i Jylland, der håber på en underleverance til produktion af flyene på 100 millioner. Omkring 1980 hvor ordren skal effektueres, kan de ansætte ca 45 mand! En ringe trøst til de 150.000 arbejdsløse. Man oplyser selvfølgelig ikke at det arbejde der ganske rigtigt kommer, først kommer om nogle år. "I skal ikke være så kede af at betale for vores voldsappa-

rat, om nogle år kan I få lov til at arbejde for pengene".

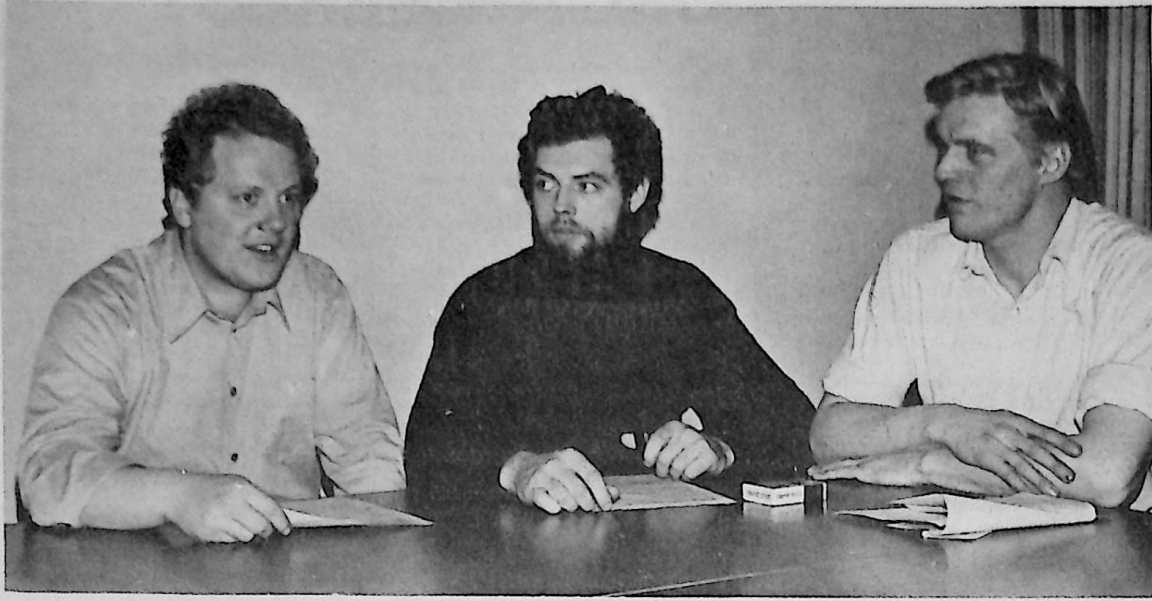
Nu skal man ikke have gået så mange år i skole for at finde på bedre måder at bruge pengene der både skaber arbejde og gavner arbejderklassens levevilkår. Der kunne f.eks. bygges en hel del boliger for de 2,2 mia. kr. det koster Danmark. For bare at nævne en enkelt ting.

LO ANBEFALER

Også i dette spørgsmål viser LO sig som borgerskabets tro lakajer. Samme dag som Børsen bragte sin artikel om hvor gavnligt det var for dansk erhvervsliv at vi i sin tid havde købt de svenske Dragenfly, blev Thomas Nielsen i Radioavisen citeret for varmt at anbefale at man

FORTSÆTTES SIDE 7.

FREMAD MOD LANDSMØDET!

Billedet viser 3 medlemmer af politbureauet, til venstre Finn Kejling, maskinarbejder B&W, i midten Torben Hansen, arbejdsløs tømrer og til højre Jørgen Larsen, skibsbygger B&W.

I week-enden den 15.-16. februar afholdt KAM-l's centralkomite sit 4. møde siden KAM-l's stiftelse d. 30. december -73. Centralkomiteen (i det følgende forkortet til CK) er organisationens højeste myndighed mellem landsmøderne, hvor den bliver valgt. Centralkomiteen nedsætter et såkaldt Politbureau (i det følgende PB), som sørger for den daglige politiske og organisatoriske ledelse af Forbundet. Arbejderbladet har talt med 3 af politbureauets medlemmer: Finn Kejling, maskinarbejder B&W, Jørgen Larsen, skibsbygger B&W og Torben Hansen, arbejdsløs tømrer. Vi spurgte dem om CK-mødets beslutninger og diskussioner.

AB: Hvad var de vigtigste punkter på CK-mødet?

TH: Dagsordenen for CK-mødet var dels politbureauets rapport for arbejdet i den periode, der er forløbet siden sidste CK-møde. Så diskuterede vi overenskomstsituationen og KAM-l's opgaver i den forbindelse, og som det vigtigste punkt var der planlægningen af KAM-l's 2. landsmøde, der finder sted i pinsen.

AB: Hvad indeholdt PB's rapport og hvordan gik diskussionen omkring den?

TH: Den politiske del af rapporten indeholdt blandt andet en opsummering af de erfaringer vi har gjort i forbindelse med vores deltagelse i den faglige konference, i forbindelse med den store arbejdspløshedsdemonstration d. 26. november, Vietnamdemonstrationen d. 27.1., Hartlings Kinarejse og vores propaganda omkring den, og endelig diskuterede vi forløbet af den såkaldte m-l-debat, som den har været ført i AB og Kampens Vej.

JL: Vores rapport blev vedtaget med nogle mindre ændringer, og man kan læse den i næste nr. af Kampens Vej. Der var f.eks. uenighed om det nu også var den rigtige taktik vi havde anvendt på den faglige konference. Fler-tallet af CK-medlemmerne var enige om at den var forkert. Hensigten var rigtig nok at vinde de progressive elementer på konferencen for en rigtig faglig linie, hvad der jo også måtte indebære en isolering af Formandsinitiativet, hvis linie i praksis er en opbakning om LO-ledelsen. Men som stemmetallene viste, var det i stedet os, der blev isoleret, og Formandsinitiativets linie sejrede med overvældende majoritet.

FK: Nogle få CK-medlemmer mente, at vi havde "manifesteret os" på konferencen, og at dette var tilstrækkeligt. Vi mener at vi burde have lagt taktikken efter at samle den opposition, der rent faktisk var mod Formandsinitiativets slagne holdning over for LO-ledelsen. Især på konferencens 2. dag var der flere forslag fremme om at man skulle vende LO-ledelsen ryggen. Det forsøgte vi da også at gøre på konferencens 2. dag, men det lykkedes ikke, vel nok primært på grund af vores resolutionsforslag, der gik på en kritik af Formandsinitiativet og vores egen faglige linie, holdt i generelle vendinger.

AB: Hvordan formede diskussionen om overenskomstsituationen sig, hvor PB jo også havde et forslag?

FK: Vores oplæg gik på de ting, som vores propaganda og agitation må opfylde i en overenskomstsituation. Der var fuld e-

nighed om at vi efter bedste evne må give arbejderklassen konkret vejledning i kampen for at forsvare reallønnen.

JL: For at opfylde det, er der tre ting som må opfyldes. For det første en grundig afsløring af overenskomstens økonomiske indhold og konsekvenser for arbejderklassen. For det andet må vi pege på, at selv om der ikke sker regeringsindgreb, så er der på ingen måde tale om "frie forhandlinger". Vi må vise, at overenskomstforhandlingerne ikke er noget som helst andet end den kapitalistiske stats lønpolitik, uanset hvordan de bliver kørt igennem. For det tredje må vi afsløre den taktik som "den hellige treenighed" af arbejdsledere, fagbureaukrater og statsmagt (forligsmand, regering) benytter sig af for at trumfe overenskomsten igennem, og stille en konkret handlingslinje op over for det.

AB: Hovedpunktet på CK-mødet var forberedelsen af KAM-l's 2. landsmøde. Hvad er formålet med landsmødet?

JL: Det er at opsummere det sidste halvandet års arbejde, og lægge linien for den kommende periode. Her var der dels et forslag fra Ålborg-afdelingen, der af et flertal på CK-mødet blev forstået som et forsøg på at skrive et "partiprogram". På den anden side var der PB's forslag

om at vi i denne omgang bør koncentrere os om de spørgsmål, som der har været uenighed om og som det er nødvendigt at få løst for at komme videre. (De punkter som CK besluttede sig for at landsmødet skal tage stilling til, er behandlet i rubrikken LANDSMØDETS RESOLUTIONER andetsteds på siden).

AB: Hvordan skal diskussionerne organiseres?

JL: Der vil blive tale om en række ekstranumre af vort teoretiske tidsskrift Kampens Vej, hvor resolutionsforslag og debatindlæg vil blive trykt. Så må hvert enkelt medlem gennem diskussion i sin grundorganisation gøre sin stilling klar til de enkelte forslag.

TH: På CK-mødet blev der nedsat en landsmødekommite, bestående af et CK-medlem fra hver afdeling, som skal lede diskussionerne i Kampens Vej, og redigere det materiale som kommer ind. Centralkomiteen opfordrer altså samtlige afdelinger, celler og enkelte medlemmer til at bidrage.

AB: Hvad er PB's råd til medlemmerne når de går igang med arbejdet?

JL: Først og fremmest er det medlemmernes pligt at give deres mening til kende på de punkter hvor de er uenige. Det gælder om at få afdækket de væsentligste modsigelser, så vi kan løse dem og gå enige og styrket ud af landsmødet. Derfor skal en kammerat heller ikke holde sine synspunkter tilbage, selvom vedkommende kommer i mindretal i sin grundorganisation.

TH: Vi opfordrer også andre revolutionært indstillede arbejdere og intellektuelle uden for KAM-l til at følge med. De problemer, vi tager op, er jo i stor udstrækning de samme som man slås

med i andre politiske organisationer, ikke mindst de to andre der går under betegnelsen marxister-leninister, KFML og MLE. Vores landsmøde skulle gerne blive et skridt i retningen af en revolutionær strategi og taktik, begrundet videnskabeligt i et marxistisk program.

FK: Sådan en landsmødedebat kan måske lyde som noget der ligger fjernet fra arbejderklassens aktuelle problemer. Men hvis vi ser på situationen i de europæiske lande, så ser vi at de arbejdende masser i stor udstrækning tager kampen op mod kapitalen, men det er en ledelse i klassekampen der mangler. Og den kommunistiske strategi og taktik er netop videnskaben om ledelsen af proletariats klassekamp. Hovedopgaven for marxister-leninister er at forene de mest bevidste arbejdere, arbejderklassens avantgarde, som vi kalder det, omkring sådan en strategi og taktik.

JL: Dermed er vi også fremme ved den vigtigste diskussion på CK-mødet, og vel også den vigtigste diskussion på landsmødet, nemlig spørgsmålet om hvordan vi samler de mest bevidste arbejdere. På CK-mødet var der 2 opfattelser af det. En fløj der mener, at det udelukkende gøres gennem propaganda og agitation over for de bevidste arbejdere, vi kommer i kontakt med. En anden fløj, der mener, at betingelsen for at samle arbejderklassens avantgarde er, at vi bestræber os på at give en konkret vejledning i de aktuelle klassekampssituationer - det er nemlig det der optager den bevidste arbejder allermost: Hvordan skal arbejderne føre deres kamp til sejr? PB tilslutter sig denne linie. Vi betragter modsætningen mellem at samle avantgarden i et kommunistisk parti og at lede masserne som hovedmodsigelsen i vores arbejde. Men arbejdet med at samle avantgarden er hovedsiden. Men CK besluttede, at vi ikke burde vedtage nogen udtalelse om dette spørgsmål. Det er et af de problemer, som medlemmerne skal tage stilling til i tiden op til landsmødet.

Landsmødets resolutioner

Centralkomiteen vedtog at der skal skrives resolutionsforslag til vedtagelse på landsmødet i følgende punkter:

- 1) Om den faglige kamp
- 2) Om kampen mod EF
- 3) Om den anti-imperialistiske kamp
- 4) Om kampen mod den moderne revisionisme
- 5) Om strategien og taktikken
- 6) Om taktikken i folketingsvalg i den nuværende periode

Landsmødekommiteen har uddelegeret det til forskellige kammerater at skrive forslag til resolutioner.

Desuden skal der foretages en revision af følgende dokumenter fra 1. landsmøde:

- 1) Love og grundlag
- 2) Om organisationsspørgsmålet
- 3) Om studier
- 4) Om propaganda

Med mindre landskommiteen skønner at der vil være væsentlig uenighed om de bidrag som kommer i disse spørgsmål, vil bidragene ikke blive trykt i debatnumrene, men vil blive redigeret af landsmødekommiteen, og sendt ud sammen med de endelige resolutionsforslag 14 dage før Landsmødet. (Se Forbundets love i Kampens Vej nr. 1/74)

ARBEJDERFORLAGET

Fr. Engels: Arbejdets rolle ved abens forvandling til menneske	1 kr
Kommunismens grundsætninger	3 kr
V.I. Lenin: Om strejker	2 kr
Staten	2 kr
De russiske socialdemokraters opgave	1 kr
Et brændende spørgsmål - om kampen for det revolutionære parti	3 kr
Hvad skal man begynde med - artikler om partiopbygning i Rusland	4 kr
Brev til en kammerat - om vore organisatoriske opgaver	3 kr
J.V. Stalin: Mod forfladigelserne af parolen om selvkritik 1 kr	
Samtale med Emil Ludvig	1 kr
Om dialektisk og historisk materialisme	3 kr
Om partiet	3 kr
Kort om meningsforskellene i partiet	5 kr
De russiske socialdemokraters politiske strategi og taktik	5 kr
E. Thälmann: Tyskland, socialdemokratiet og fascismen ...	1 kr
O. Nyström: Fascisme og socialfascisme	3 kr
Politisk platform (fra KFML(r)'s 3. kongres)	4 kr
Strasbourgteserne, om den økonomiske kamps taktik	1 kr
SUKP(b)'s historie kap.1 og 2	4 kr
- kap.3	5 kr
- kap.4	5 kr
KAM-l's grundcirkel (Studiespørgsmål)	4 kr
ARBEJDETSANGE (nye og gamle i udvalg - med akkorder) 3 kr	
Pris + porto indsatte på giro 23 42 79	
ARBEJDERFORLAGET Nørregade 65 5000 Odense	

Tegn abonnement på småskrifterne om livet i Kina - fra Foreningen Venskab med Kina. 15 kr. for 10 hæfter.

BESTILLINGSKUPON

Adr.: Guldbergvej 13, 4. 2000 F Giro: 20 0 19

Hermed bestiller jeg:

A) Prøvenummer ☐ B) Abonnement fra Nr.

Navn

Adresse

Arbejdsplads

Alm. abonnement 25 kr. Kampabonn. 50 kr. Institutions abonn. 65 kr.

ARBEJDERBLADET

Sommerlejr

KAM-l's sommerlejr afholdes også i år på Den Rejsende Højskole i Ulfborg. Den afholdes i den første uge af industriferien: ankomst d. 5. juli - afrejse d. 12. juli. Lejren vil også i år være åben for sympatisører. Lejrplan, pris mv. udsendes senere.

Albaniensrejser

Kammerater, som ønsker at se proletariats diktatur i praksis, opfordres til at deltage i Venskabsforeningen Danmark-Albaniens Albanienrejser til sommer. Flyafgang fra Kbh.: d. 22/6 - 6/7 20/7 - 3/8 og 17/8. Bindende tilmelding inden d. 11/5 - 18/5 -

1/6 - 15/6 og 29/6. Prisen er 2010 - 2150 kr. (priserne er rabatprisen for medlemmer af Venskabsforeningen, årsktg.: 25 kr.). Rejsen d. 22/6 er forbeholdt familier med børn. Til alle rejser er der 90% rabat for børn under 2 år og 30% rabat fra 2.-14. år. Udover rejseprisen kommer rejseforsikring, udflytning under opholdet (max. 300,-) samt betaling for drikkevarer. Alt andet er medregnet i prisen. Der er mulighed for 2-3 dages tur ud i landet med besøg på bjergkollektiv, hospital, anti-religiøst museum, jern- og stål-fabrik, tekstilfabrik, kunstgødningsfabrik endvidere besøg hos en ungdomsbrigade og på Lenin-Stalin Museet. Ved tilmelding erlægges et depositum på 450 kr. Yderligere oplysninger om rejserne fås gennem ARBEJDERBLADET eller direkte ved henvendelse til VDA: Falkoner-gårdsvej 8, 1959 Kbh., Tolder-lundsvej 60 st. 5000 Odense eller Vestergade 46, 8000 Århus C. De nævnte adresser udleverer tilmeldingsblanket.

Det anbefales at deltage i 5-6 studiemøder forud for rejsen. Derved opnås en bred viden om Albanien, som er nyttig for større udbytte af rejsen.

Regeringsindgrebet har været planlagt længe

Den politik som Hartling-regeringen lagde frem i efteråret for overenskomstene, er nu gennemført af den socialdemokratiske regering. "Nulløsningen," som i realiteten betyder en fortsat reallønsnedgang, som har været et diktat fra Dansk Arbejdsgiverforening, og fra Hartling-regeringen, og som LO allerede i november så med velvilje på, har den socialdemokratiske regering sikret på samme måde som de har gjort adskillige gange tidligere.

Socialdemokratiet har et halvt-hundrede års erfaring med classesamarbejde, og kender til hvorledes angreb mod arbejderklassen skal etableres. Siden valget er det gået slag i slag. LO har varslet strejke for over 200.000 - det største antal nogensinde, og herunder de "samfundsvigtige områder" som EL, gas og varmeforsyning. Dette har LO ikke gjort for at slås mod kapitalen, men for at give den socialdemokratiske regering en lejlighed til at bryde ind i overenskomstforhandlingerne. Både LO og DA har vendt sig mod mæglingsskitsen, og har dermed givet Socialdemokratiet mulighed for at fremføre som Kjeld Olesen gjorde det i folkettingen, hvor han sagde, "at man kunne aflæse det velafvejede i forligsmændens skitse i, at begge parter havde sagt nej til den."

Når regeringen bryder ind i disse overenskomstforhandlinger, så er det ikke udtryk for, at LO og DA ikke kunne blive enige - de var og er enige om forligsmændens skitse. Den eneste grund til at gribe ind fra regeringens side er, at de ved, at et sådant mæglingsskifte vil blive mødt med et nej fra masser af arbejdere. Et nej, som måske ikke er nok til at forkaste det, grundet de udemokratiske afstemningsregler, men et nej der vil blive massivt og vendt mod LO-ledelsens classesamarbejdsplan, og afsløre hvor stærk modstanden er. Det er netop på grund af dette

vi vender os mod regeringsindgrebet. Vi nærer ingen illusioner om de såkaldte "frie forhandlinger". Enhver der har fulgt overenskomstskeudspillet i den sidste tid, ved, at når LO og DA træder sammen, og forligsmændene træder til, så er enhver tale om "frie forhandlinger" bluff. Vi vender os mod regeringsindgrebet fordi arbejderne dermed mister den sidste rest af demokrati i fagbevægelsen, nemlig retten til at sige hvad vi mener om de kommende overenskomster.

Regeringsindgrebet er blevet mødt med afsky blandt arbejderne. Det er ikke kommet til arbejdsnedlæggelser og demonstrationer af en størrelse som svarer til den harme som findes, men det skyldes ikke at der er opbakning til regeringens svinestreg. Når reaktionerne ikke har været større, må det ses på baggrund af hvad arbejderne havde ventet sig af overenskomsterne. Erfaringerne har forlængst vist, at det ikke er overenskomsterne der giver os bedre arbejdsforhold og lønforhold. Når reallønstillægget ikke har været større end den er, så skyldes det ikke LO og socialdemokratiet, så skyldes det arbejderklassens egne selvstændige kampe. Det er ikke gennem de kollektive aftaler mellem LO og DA vi opnår forbedringer, de tjener kun til at trække os.

En dårlig overenskomst og måske også regeringsindgreb har været kendt længe så hvorfor er der intet gjort for at mobilisere arbej-

derne til kamp mod kapitalen, regeringen og LO?

På den faglige Landskonference den 5.-6. oktober, der var arrangeret af Formandsinitiativet, blev der lovet "et varmt forår" for kapitalisterne, og der blev talt om at LO skulle presses til at stå fast på kravene fra arbejdspladserne.

Nu vender formandsinitiativet, og dermed også DKP og SF sig mod regeringens indgriben. Der skal genforhandles, og hvis der ikke opnås et forlig, må strejker og lock-out iværksættes. Det er deres linie. På trods af, at LO har accepteret regeringens indgriben, på trods af at LO har barberet kravene ned til et minimum, på trods af at LO har accepteret DA's krav om mådehold og "nulløsning", på trods af alt dette, vil DKP og SF presse LO til at stå fast på kravene. Det lyder hult, og det er hult. Det eneste der kan opnås af den vej, er at arbejderne kastes ud i en nederlagsstrejke, som den ved sidste overenskomst. En strejke som er ledet og dirigeret af LO, og som kun skal tjene et formål, at udmatte arbejderklassen til at acceptere mæglingsskiftet og til at afholde sig fra selvstændige strejker for at sætte lønnen i vejret.

Skal der sættes ind overfor regeringsindgreb og skal arbejderne mobiliseres i kampen mod kapitalens angreb, så er det ikke store ord der er brug for som i oktober måned, men konkret handling i den aktuelle situation.

Skal arbejderklassen forsvare sin realløn, så bliver det ikke kun i kamp mod kapitalen, men også mod LO og de kollektive overenskomster. Som det stigen-antal vilde strejker gennem de sidste måneder viser, så er det den vej arbejderklassen vil følge.

på hvad de koster kapitalisterne. 380 mill. kr er prisen, det svarer til 2% af DA's samlede lønudgifter. Sammenlign dette med overenskomsten i -73 der kostede dem 5% af lønudgifterne (DA's egne tal). Det er ikke en nulløsning, som der har været skrevet så meget om, det er en regulær løsnings. Til sammenligning koster en dyrtidsportion kapitalisterne 1,2 milliarder om året.

Overenskomsterne i kriseperioder tjener et formål, at lave indhug i lønningerne. Det sker ikke ved at lønningernes størrelse gøres mindre, men ved at prisstigningerne udhuler lønningerne. Overenskomsterne giver os intet værn mod dette, tværtimod, de skaber betingelserne for fortsatte forringelser, som vi har vist med dyrtidsreguleringen.

Det sidste overenskomstresultat ville betyde et realløns fald på 17%, det var hvad den "sikrede os". Men arbejderne sad ikke med hænderne i skødet og lod kapitalisterne gøre det ene indhug i pengepungen efter det andet. De svarede igen. Resultatet blev, at i gennemsnit faldt reallønnen "kun" med ca. 5%, takket være arbejderklassens egen selvstændige kamp. Det bliver også den selvstændige kamp, der i den kommende periode skal anvendes mod kapitalens offensiv.

"SUKKER PÅ DEN BITRE PILLE"

"De rige kommer også til at betale", siger socialdemokratiet. Lad os se, hvad de rige mener om det:

"Det er allerede bebudet, at lovforslagene om kollektive overenskomster vil blive ledsaget af stop for avancer og udbytter. Prisdannelsen har man jo allerede søgt at lægge løvbundet tøj på. Men disse ting, set i den indkomstpolitiske sammenhæng, er kun et sukkerovertræk der skal få pillen til at glide ned. Nogen reel betydning har de ikke."

Det var såmænd finanskapitalens talerør Dagbladet Børsens leder d. 6. marts.

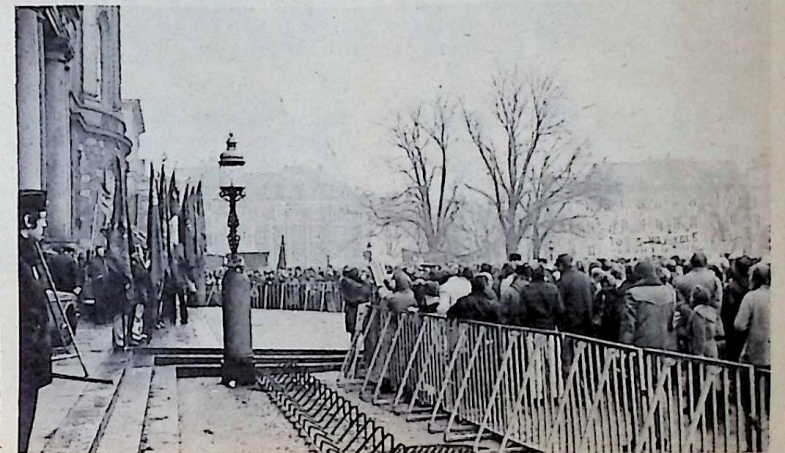
KAMPEN MÅ ORGANISERES!

På demonstrationen ved Christiansborg fredag d. 7. marts mod regeringsindgrebet deltog der ca. 3000. KAM-1's afdeling i København delte en løbeseddel ud med titlen: kampen må organiseres. Efter at have rammet en pæl igenem arrangørernes såkaldte formandsinitiativssnak om, at der skulle være tale om "frie forhandlinger", hvis blot regeringen holdt fingrene fra overenskomsten, slog løbesedlen fast, at det vi demonstrerer imod er mæglingsskitsens angreb på reallønnen, og regeringens forsøg på at fratage os retten til ved uafstemning at sige, hvad vi mener om en mæglingsskitse. Løbesedlen fortsætter:

"Den 5.-6. oktober afholdtes en faglig konference i Nørrebrohallen som Formandsinitiativet indkaldte til, og hvor der deltog repræsentanter fra hele landet. Allerede her blev overenskomsterne diskuteret, og Formandsinitiativets forslag om at tvinge LO-ledelsen til at stå fast på kravene blev vedtaget. Denne linie har spillet fallit. LO-ledelsen har allerede barberet kravene fra de forskellige afdelinger og forbund ned til ukendelighed, og de lagde allerede op til at indgå i en hel-

hedsløsning med Hartling i november. Formandsinitiativet har flere gange - og stærkest på den faglige konference - givet udtryk for at de ikke vil være et alternativ til LO-ledelsen, at de ikke vil organisere kampen uden om dem. Men skal vi tilbagevise regeringsindgreb og sætte vores krav igenem, må kampen organiseres af en landsdækkende ledelse, der er parat til at bryde med LO-bossene, parat til at bryde med den fagretslige spændetrøje. En sådan ledelse kan kun skabes ved, at repræsentanter fra arbejdspladserne samles og planlægger en effektiv strejkekamp.

Formandsinitiativet taler meget om, at de vil tage nogle initiativer så folk kan diskutere situationen og hvad der bør gøres. Hvis de med nogen rimelighed vil tages alvorligt, så bør de indkalde til en sådan landskonference hurtigst muligt, og opfordre arbejderne til at vælge repræsentanter til den. Formandsinitiativet mente der var behov for en konference i oktober for at "presse LO-ledelsen". Der er tusind gange mere brug for det nu, til at organisere den kamp, som LO-ledelsen ikke vil føre."

PROTESTMØDET I KØBENHAVN

I forhold til hvor mange der strejkede i København var det en stor demonstration. Især i betragtning af at den blev annonceret i radio og TV og dagspresse.

Socialdemokratiets ordfører benyttede selvfølgelig også lejligheden til at smile overbærende, og i radionen tage det til indtægt for arbejdspladsernes godkendelse af indgrebet. Der er ingen tvivl om, at de tusindvis af partifæller som Kjeld Olesen har blandt tilhidsfolk landet over har gjort deres til at ikke flere arbejdere gik i strejke.

Men det paradoksale er, at også arrangørerne af demonstrationen, det såkaldte Formandsinitiativ vil forsøge at slå mønt af deres egen fiasco. Det vil nemlig bruge det ringe fremmøde til demonstrationen, som en undskyldning for ved lignende situationer i fremtiden, at undlade at indkalde til demonstration. Men sandheden er, at det største ansvar for det ringe fremmøde skal placeres hos Formandsinitiativet selv. Gennem det sidste års tid har vi flere gange set en vilje fra arbejderklassens side til landsdækkende kamp mod kapitalen og dens statsmagt, hvad enten det nu var Arbejdsretten, regeringen Hartling eller Anker Jørgensen der drejede sig om. Først havde vi massestrejkerne mod Hartlings nedskæringer i maj sidste år. Så over 20.000 i strejke mod Arbejdsretten i sympati med Svendborgarbejderne i efteråret. Og nu 30.000 imod den socialdemokratiske regering. Formandsinitiativets optræden ved alle disse lejligheder har systematisk nedbrudt arbejderens kampfront. I maj gav de 70.000 på Christiansborg det råd at gå hjem og samle kræfter, idet vi ikke kunne lave generalstrejke før vi fik skolelærerne, ingeniørerne og de andre folk fra samfundets mellemag med. Men Formandsinitiativet lovede da i samme åndedrag lan-

det en varm sommer fra arbejdspladserne.

På Den faglige landskonference som Formandsinitiativet selv indkaldte til, og hvor der deltog ca. 900 hovedsagelig tillidsfolk fra hele landet, manede de til militant solidaritet med Svendborgarbejderne, hvis de blev dømt af arbejdsretten for deres deltagelse i majstrejkerne. Men da dommen faldt foretog Formandsinitiativet sig intet. Og nu står de så og lover landet en varm sommer, igen på arbejdspladsernes vegne, selvfølgelig.

Sagen er jo, at Formandsinitiativet kun er ude på at tage sig lidt venstreorienterede ud, for at bevare den tillid, de nyder blandt mange militante arbejdere. Men de er ikke ude på at organisere kampen. De vil for enhver pris undgå at lægge sig alvorligt ud med Socialdemokratiet og LO-ledelsen. Det vil for lang tid ødelægge SF's og DKP's - de ledende i Formandsinitiativet - chancer for at blive anset for tjenlige til regeringsamarbejde med Socialdemokratiet. Det er ikke tilfældigt at de sædvalgte spidser fra Formandsinitiativet Jørgen Jensen (DKP) og Holger Foss (SF) afholdt sig fra at tale ved demonstrationen d. 7.3. Formandsinitiativet vil hellere gå i enhedsfront med kapitalens parti nr. 1, Socialdemokratiet, end med arbejderklassen.

KAMPENS VEJ
Teoretisk organ for
KOMMUNISTISK
ARBEJDERFORBUND
marxist-leninister

Abonnement på KAMPENS VEJ
50 kr. for 10 numre.
Indsættes på giro 23 42 79.
Allégade 19 o.g., 5000 Odense

EN MINUS-LØSNING

Den forligsskitse som regeringsindgrebet bygger på, betyder en fortsat reallønsnedgang - hvis vi overholder overenskomsten! De to hovedpunkter i den lov som socialdemokratiet har gennemført er: dyrtidsreguleringen og lavtlønstillægene.

Den automatiske dyrtidsregulering bevares, men forringes væsentligt med de ændringer der er gennemført. For det første "nullstilles" pristallet, hvilket betyder, at der nu skal ske en stigning i pristallet på 3% mod de nuværende 2%, før der kommer nogen dyrtidsportion til udbetaling. For at bøde på dette forhøjes de enkelte portioner fra 40 til 60 øre. Hvis vi kigger på udviklingen i prisstigningerne fra nu af og frem til marts 1976, ud fra de skøn de borgerlige økonomer har gjort, betyder den nye dyrtidsregulering en forringelse på 7%.

Regnskabet ser således ud for den gamle ordning:

2 port. sept. 1975	80 øre
3 - marts 1976	120 øre
2 - sept. 1976	80 øre

og således for den nye ordning:

1 port. sept. 1975	90 øre
1 - marts 1976	60 øre
2 - sept. 1976	120 øre

Regner vi det om til de beløb der samlet vil blive udbetalt i dyrtidstillæg i perioden september 1975 - marts 1977 betyder det, at den gamle ordning ville give 5600 kr mod den nye ordnings 5100 kr. Dertil kommer, at den gamle ordning langt fra dækkede arbejderne ind mod prisstigningerne. Skulle dyrtidsordningen være en 100% dækning skulle den være på 1,50 kr i timen, for hvert point, og den skulle komme til udbetaling straks ved prisstigninger, og ikke som ordningen er nu, kun reguleres 2 gange om året.

Et af de store spørgsmål ved overenskomstforhandlingerne har været "lavtlønsproblemet". Her har den tidligere formand for Specialarbejderforbundet i Danmark, Anker Jørgensen, klart vist hvad han mener om de medlemmer han engang var formand for. De "lavtlønnede" vil få udbetalt to gange 40 øre mere i timen henholdsvis til marts og september 1976. Det er ikke et plastr på såret, det er en regulær svinestreg!

Udover disse to punkter indeholder de kommende overenskomster kompensation for arbejdstidsnedsettelsen. Denne kompensation dækker dog ikke tabet for arbejderne. For de lavestlønnede dækker kompensationen omkring 90% af lønnedgangen, for faglærte omkring halvdelen. Endelig bidragene til uddannelsesfonden, der er blevet forhøjet fra 2 til 3 øre fra 1. januar 1976. Her har arbejds-giverne påskønnet skoling af tillidsmændene. En skoling i classesamarbejde.

Tillægene for skifteholdsarbejde er blevet justeret med 30%, således at den forringelse der er sket med dem i den forløbende overenskomstperiode, grundet prisstigningerne kun bliver på ca. 50%.

Det er indholdet i socialdemokratiets lovgivning på overenskomstområdet, indholdet i den kapitalistiske stats lønpolitik. For at få "retten" til lettere at glide ned, er loven krydret med diverse ligegyldige love, såsom avancetop, begrænsning af udbytte og vederlag, og endelig begrænsning i pengeinstitutternes rentemarginal, forskellen mellem ind- og udlånsrente. Det er gamle kendinge, som allerede har afsløret sig selv. Begrænsninger i kapitalisternes profitter bliver der ikke tale om med den slags lovgivning.

For at anskueliggøre overenskomsternes hulhed så lad os se

Strejke på Sabroe-ØB i Århus

Sabroe-arbejderne forsamlet til fællesmøde.

Arbejderne på Sabro-Østboulevard (ØB) har i flere år kæmpet for en afskaffelse af tidsstudiesystemet (MTS). Dette system er et af de værste lønssystemer at arbejde under, et lønssystem som kontrollerer arbejderens dag til det mindste minut. Kampen mod dette tidsstudiesystem er vundet.

Efter mange bestræbelser blev tidsstudieaftalen endelig annulleret i november 1974. Efter det har der kørt forhandlinger med ledelsen om et lønssystem, som smedene på ØB kunne godtage. Men smedene holdt fast ved at tidsstudier var de færdige med. Ledelsens svar på dette var at de satte 40 smedes løn ned med 38% d.3.2.1975. Arbejdernes svar på dette var en "arbejds-langsomt"-aktion; samtidig gik de i middagspausen (som de forlængede med en halv time) op til skattekontoret for at få nedsat deres trækprocent og forhøjet deres fradrag, for nu tjente de jo ikke længere hvad de havde opgivet på selvangivelsen. Efter at de havde kørt "arbejds-langsomt"-aktionen i tre uger, fyrede ledelsen tre mand. Dette mente smedene var en prøveballon fra ledelsens side og et forsøg på at splitte dem. Derfor gik de i strejke for at få de tre genansat. Som begrundelse for fyringerne har ledelsen sagt, at de var nødt til at tynde ud blandt smedene på grund af dårlig udluftning på arbejdspladsen. Dette afviste smedene pure, da de på et tidligere tidspunkt havde krævet at der blev sat et bedre udsagningsanlæg op. Ledelsen på ØB sagde at det ville tage to-tre måneder. Dette fandt man fra smedenes side urimeligt og gik derfor i strejke. Efter 11 timers strejke blev ledelsen blød og lovede, at efter to dage ville man påbegynde opstilling af udsagningsanlæg. Det betyder, at begrundelsen for fyringerne er fejlet af bordet, for som arbejderne selv siger, er luften nu så god som den kan være. Vi har talt med nogle arbejdere på ØB.

AB: Det demokrati vi finder blandt arbejderne på ØB, finder vi ikke de steder, hvor man kun kører efter klublovene; er I ikke gået ud over disse love?

ØB-smed: Det kan man godt sige. Vi har kørt et avanceret system. Vi har valgt en Aktivgruppe på 8 mand til at organisere kampen. Den samarbejder med klubbestyrelsen. Det er på grund af dette system, vi har opnået en så stor enhed. Der er nogen der har beskyldt os for, at vi ikke havde nogen tillidsmand eller bestyrelse. De folk har ikke ret. Vi har en udmærket tillidsmand og en udmærket klubbestyrelse. Men sidste gang, vi skiftede tillidsmand og klubbestyrelse ud, slog vi fast, at alle skulle inddrages i alle beslutninger og diskussioner. Hver gang der kommer noget nyt op i bestyrelsen, skal de komme og meddele det på et klubmøde og have besked fra et flertal af de fremmødte, hvad de må forhandle med firmaet om. Det foregår uhyre demokratisk. Vi har ikke tilladt, at bestemte folk har handlet på egen hånd.

Det har man så dårlige erfaringer med fra andre virksomheder hvor tillidsmanden kører sit eget løb.

AB: Arbejderne på Uniprint har haft nedsat aktionsgrupper, har I også gjort det?

ØB-smed: Ja, vi har nedsat forskellige grupper. Vi har lige omtalt Aktivgruppen. Vi har f.eks. også nedsat en pressegruppe, og en gruppe der laver debatater. Vi er i en lidt anden situation end Uniprint-arbejderne, som bl.a. har modtaget støtte fra Grafisk Kartel, hvor vi i vores kamp nærmest er blevet modarbejdet af vores forbund. F.eks. Paulus Andersen, som har syttet vores indsendte strejkevarsel; det har betydet, at arbejde, som er sendt ud til underleverandører, ikke er blevet erklæret for strejkeramt arbejde. Vi er også i en anden situation, da vi har haft tid til at forberede vor aktion før den blev iværksat. F.eks. havde vi vor Aktivgruppe før "arbejds-langsomt"-aktionen. Vi har kørt meget utraditionelt, og derfor ved fagforening og arbejdsgivere ikke hvordan de skal tackle os. Da vi har stået fast på vores krav og været urokkelige og 100% enige, har fagforeningen været nødt til at ændre deres negative stilling til en mere positiv, men vi er stadig skeptiske.

Vi kører efter princippet: STOL PÅ EGNE KRÆFTER, det har vi gjort ikke kun i denne situation men gennem længere tid, og det vil man også kunne se på den stribe af resolutioner, som vi har udsendt. Men vi kører også efter princippet med KOMMANDOJEJEN. Det vil sige at vi tager den støtte som fagforeningen evt. vil give os, men kun på vores betingelser, og det må slås fast!

Vi har haft stor støtte af AKTIVE ARBEJDSLØSE. Uden dette arbejde, de har lavet, havde vi ikke fået stablet denne store solidaritet på benene som vi har fået. AKTIVE ARBEJDSLØSE har lavet meget for os, men også kun på vore betingelser og det har de accepteret.

Vi har fået fremstillet nogle solidaritets-tiere som er blevet solgt i hele landet. Dette salg plus bidrag på indsamlingslister er vores økonomiske grundlag for vores aktion plus 6000 kr. fra 1. maj-fonden.

Sabro-ØB folkene har også fået solidaritet på andre områder. F.eks. har arbejderne på Bjørnkjær (en underleverandør) nægtet at udføre strejkeramt arbejde. Søndag d.9.3. opførte en gruppe af de strejkende sammen med nogle studenter et debatstykke om tidsstudiesystemet. For at få organiseret solidarite-

ten og udbrede kendskabet til strejken har de strejkende arbejdere været aktive hele dagen, både med at afholde møder og fremstille løbesedler og få dem uddelt.

AB: Er det ikke en stor belastning for familien, er jeres koner ikke sure over alt det postyr?

ØB-smed: Nej, vores familier har forstået vores situation; det er nok også fordi vi har haft dem med på mange møder, så vi har ingen problemer haft i den retning.

Efter at strejken har været i 14 dage, har man fra ledelsens side trukket fyringerne af de tre tilbage, hvorefter der så i København tirsdag d.11.3. skal være forhandlingsmøde. I mødet deltager fra sammenslutningen af arbejdsgivere i Jern- og Metalindustrien direktør Svend Rasmussen. Fra Sabro-Østboulevards ledelse kommer direktør A. Korsgård, fra Metalarbejderforbundet forbundsformand Paulus Andersen, den lokale fagforeningsformand for smedene i År-

hus Poul Erik Hougård plus 3 smede, som er valgt af deres kammerater på et fællesmøde, hvor de er blevet valgt til at fremføre arbejdernes krav på mødet. Dette viser igen det utraditionelle i ØB-smedenes kamp, da dette er stik imod de fagretslige regler i forhandlingsspørgsmål. Det er udtryk for denne aktions sammenhold og dermed styrke, fordi de stoler på egne kræfter. Men det skal kraftigt understreges, at fordi de går i arbejde i 3 dage indtil dette møde har fundet sted, er det ikke udtryk for, at de falder til patten. For det første fortsætter de deres "arbejds-langsomt"-aktion i de 3 dage op til mødet og for det andet har de besluttet på et fællesmøde, at det første krav de stiller til ledelsen, er kravet om gen-

Kontakt Sabroearbejderne

Kontakt til arbejderne på Ths. Sabroe ØB fås ved henvendelse til:

Rene Sønderberg
Vesterbrogade 6. o.g.
8000 Århus C
(06 191713)

Styrk solidariteten med Uniprint-arbejderne!

Uniprintarbejderne er ved at have kørt deres aktion i to måneder. Moralen er stadig høj, trods alle mulige splittelsesforsøg fra kapitalens side.

Kort efter nytår fik de oplysninger om at arbejdspladsen skulle lukkes, og produktionen flyttes til Sverige, hvor ejeren, Winther's Forlag, kunne få lavet sine ting 10 procent billigere. Arbejderne svarede øjeblikkeligt igen ved at nedlægge arbejdet, og med det samme organiserede kampen ved nedsættelse af strejkeudvalg, presseudvalg, trykkeudvalg m.m. - med to daglige fællesmøder som højeste myndighed. Efter et par ugers forløb gik strejken over i en egentlig besættelse af arbejdspladsen, idet firmaet trådte i likvidation. Først efter ca. 4 ugers aktion blev der optaget forhandlinger med likvidator Pontoppidan.

Det første tilbud lød på at 24 af de ialt 63 arbejdere kunne blive genansat. Blankt nej fra arbejderne. Nu ligger der et tilbud om at firmaet kan køre videre med 41 mand. Også blankt nej. Linjen er klar: Enten bliver alle 63 arbejdere genansat på de hidtidige betingelser i mindst et år, eller også må butikken lukke - hvad der vil få store konsekvenser for hele Winther-koncernen.

Samtidig er der splittelse i fjendens lejr. De andre bogbinderfirmaer i København ser gerne at Uniprint's bogbinderi lukker, så de kan overtage arbejdet. Et af dem - bogbinderfirmaet Clement - har tilbudt bogbinderne på Uniprint 100.000 kroner i afskedigelsesløn (til deling selvfølgelig!) - Blankt nej.

MUNDLAM JUSTITSMINISTER

Da firmaet trådte i likvidation tålte kapitalen ikke arbejdernes tilstedeværelse under de økonomiske transaktioner. Politiet blev pudset på dem, og de blev sat ud. Men det fik kun solidariteten til at styrkes. 3 dage efter formåede Uniprintarbejderne at mobilisere ca. 4000 til en demonstration mod politiovergrebet. I den forbindelse stillede de den nyudnævnte justitsminister, socialdemokraten Orla Møller følgende spørgsmål, og fik følgende pinlige svar:

- 1) Har ministeren haft kendskab til denne aktion?
"nej"
- 2) Er det Socialdemokratiets første handling i beskæftigelsessituationen at man sætter politi ind mod arbejderne?
"Det har jeg svaret på med det første spørgsmål"

ansættelse af de fyrede, og før dette krav er indfriet, bliver der ikke forhandlet om de andre punkter, så som kravet om løn for de 11 timer, de strejkede for at få udsagningsanlægget forbedret, og de generelle lønforhandlinger osv. Hvis de ikke får deres krav gennemført, er ØB-smedene indstillet på at aktionere videre til deres krav er ført igennem til sejr. Så derfor er det vigtigt at solidaritetsarbejdet fortsætter og udbygges landet over.

INGEN TILLID TIL DE REFORMISTISKE LEDERE.

STOL PÅ EGNE KRÆFTER.

TVÆRS IGENNEM ALLE LOVE TIL SEJR.

3) Vil Socialdemokratiet fortsætte denne politik på bekostning af arbejderklassen for at styrke borgerskabets politik i folkettingen?

"Det har jeg svaret på ved de to foregående spørgsmål!"

STYRK SOLIDARITETEN

Uniprintaktionen er enestående, fordi arbejderne har organiseret den selvstændigt og sat lid til deres egne kræfter. Situationen inden for de grafiske fag, og den sympati aktionen hurtigt fik i brede kredse, har samtidig tvunget fagforeningen Grafisk Kartel til at bakke aktionen op, men igen udelukkende på arbejdernes betingelser. Endvidere er mere end 40 støttekomiteer skudt op over hele landet. De samler penge ind og spreder oplysninger om strejken, først og fremmest Uniprint-arbejdernes eget materiale. Men sejren er ikke vundet endnu, der er all mulig grund til at styrke solidariteten. Uniprint-arbejderne vurderer det selv sådan at det først og fremmest drejer sig om at henvende sig til andre arbejdere om støtte. De vurderer det også selv sådan, at de støttekomiteer der kører bedst, er de tværpolitiske, idet komiteer oprettet på et snævert partipolitisk grundlag hurtigt går i stå. Vi opfordrer til at deltage i arbejdet.

Strejkestøttearbejde i Horsens

På vores sidste medlemsmøde i Horsens afdelingen besluttede vi at gå aktivt ind i støttearbejdet for de strejkende smede på Sabroe-ØB i Århus.

Da vi mener at dette arbejde er en bredere støtte værd end afdelingen selv kan stable på benene, besluttede vi at samle så mange udenforstående som muligt. Indtil nu har en halv snes fulgt opfordringen. Desuden indbød vi DKU til at deltage. Det kom der nu ikke alverden ud af. På et møde med DKU'erne fortalte de os, at de syntes at strejken var al mulig støtte værd, og at de selvfølgelig selv ville deltage i indsamlingen på deres respektive arbejdspladser, men at de i øvrigt fandt vores initiativ overflødig fordi smedenes fagforening støtter indsamlingen. De ville arbejde inden for fagforeningen. Efter deres mening skulle den slags initiativer ikke tages af politiske organisationer, men af fagforeningerne. At alle disse forbehold kun er et udslag af DKP's legalistiske faglige politik og i virkeligheden indskrænker strejkestøttearbejdet skal vi vise med nogle eksempler.

Vi startede med at dele løbesedler ud på to arbejdspladser, Kirk og Tulip. Meningen var så, at folk inden for "murene" skulle forsøge at få klubben eller tillidsmanden til at samle ind. På Tulip lykkedes det over al forventning. F.eks. stillede et bestyrelsesmedlem et bord op ved udgangen på lønningssdagen og det gav kasse. På Kirk gik det ikke så godt. Fællestillidsmand Hedegård (smed) udtalte endda, at Sabroe smedene jo bare kunne lade være med at sige den gamle løn aftale op. De var jo selv ude om at de gik ned i løn! Altså er der i skrivende stund ikke sket noget (7/3). Men det kan være, at det kommer.

For en af dem som deltager i arbejdet er læringsrepræsentant i smedenes fagforening. Han foretog strejken på et bestyrelsesmøde og opfordrede til at støtte. Resten af bestyrelsen fandt at sagen var god, og sendte derefter opfordringer ud til 20-25 tillidsmand om at foretage indsamlinger på deres arbejdspladser. D.v.s. at Hedegård på Kirk nu har fået endnu en god grund til at gå i gang.

Men tilbage til DKU'erne. For det første: hvis vi ikke havde delt løbesedler ud og presset på på Tulip ville der ikke være kommet noget i gang der. Og hvad angår smedenes fagforening, ville den så have taget dette initiativ af sig selv? De ville sikkert senere være gået ind i det efter opfordring fra Sabroearbejderne, men det ville have udsat sagen til et senere bestyrelsesmøde. Og hvad med alle de andre arbejdspladser hvor der er ingen eller kun få smede? Skulle de så afskræres fra at vise deres solidaritet med Sabroearbejderne? Efter DKU's mening tilsyneladende ja! Deres faglige linie er en passivitetspolitik! Selv om smedene på Sabroe midlertidigt (efter al sandsynlighed) er gået i arbejde fortsætter vi indsamlingsarbejdet på andre arbejdspladser så længe de opfordrer os til det. Endnu er der ikke noget tal på hvor meget der er kommet ind på vore personlige lister, men vi vender tilbage i næste nr. af AB. En indsamling til fordel for Uniprint arbejderne gav 930 kr. som sammen med en støtteerklæring er afsendt.

KAm-1's Horsensafdeling.

ELF-partisaner

Den interviewede Idris Badume

Interview med repræsentant fra ELF: "Etiopiens ulovlige indlemmelse af Eritrea må ophøre"

BEGIVENHEDERNE I ETIOPIEN VIRKER SIKKERT FORVIRRENDE PÅ DE FLESTE. SIDSTE ÅR BLEV KEJSER HAILE SELASSIE STYRTET, OG I TUSINDVIS AF KORRUMPEREDE STATSEMBEDSMÆND OG RERINGSMEDLEMMER FULGTE HAM I FALDET. DEN GANG DEMONSTREREDE FOLKEMÆNGDER I GADERNE, MEN DET VAREDE IKKE LÆNGE, FØR DEN NYE REGERING ATTER SKÆRPEDE TONEN. MILITÆRJUNTAENS "STÆRKE MAND" (GENERAL ANDOM) BLEV MYRDET OG KRIGEN I ERITREA BLEV TRAPPET OP.

For at få tågen til at lette en smule har Proletären haft en samtale med Idris Badume, der tilhører Eritreas befrielsesfront ELF's repræsentation i Sverige. Han meddeler her sin organisations syn på udviklingen i Etiopien.

ETIOPIEN ER ET LAND MED MANGE NATIONALITETER

Eftersom mange anser Eritrea-spørgsmålet for et overvejende nationalt spørgsmål, talte vi først om dette:

- Man må først stille sig spørgsmålet, om der forekommer national undertrykkelse i Etiopien. Besvarer man dette spørgsmål med et "ja", melder det nationale spørgsmål sig med det samme.

- Det er ganske klart, at der forekommer national undertrykkelse i Etiopien, både økonomisk, politisk og social.

- Men Eritreas spørgsmål er ikke af den grund et rent nationalt spørgsmål. Først og fremmest må man se på den historiske baggrund. Eritrea var i 60 år en italiensk koloni og derpå i 10 år engelsk mandat. Ved FN's indgriben blev Eritrea i 1952 et selvstændigt land i statsforbund med Etiopien. Eritrea havde eget flag og eget sprog. Men i 1962 blev Eritrea annekteret af Etiopien og om-dannet til provins. Dette er meget vigtigt! Eritreas spørgsmål er ikke et indre etiopisk anliggende. Det drejer sig om et lands annektering af et andet.

- Det er først og fremmest dette, der gør vor kamp retfærdig og det er også på grund af dette, at Eritrea ikke kan og bør forveksles med f.eks. Biafra. - Vi går altså ikke ind for en splittelse af Etiopien, men kræver blot at Etiopiens annektering af Eritrea skal høre op.

HVAD ER DER SKET I ETIOPIEN?

Derefter gik vi ind på udviklingen i selve Etiopien. Vi spurgte Idris Badume, hvorledes han så på det nye styre:

- Vi ser i grunden ingen forskel - politikken er den samme. At man henrettede den korrumpere overklasse betød ikke at man afskaffede korrupsjonen, man skilte sig blot af med de gamle tyvekægte, men tyvesystemet består fortsat.

- Kampen begyndte som I ved i Eritrea's hovedstad Asmara. Den bredte sig over hele landet og mange arbejdere og studenter blev draget med ind i den. Den rejste ikke kun krav om højere løn, men også politiske krav. Det var deres bevidsthed, som lagde grunden til afsættelsen af kejseren.

- Men efter afsættelsen af kejseren tog militæret magten og det konsoliderede den ved at nedkæmpe arbejdernes og studenternes bevægelse.

- Nu afgiver militæret erklæringer om "socialisme", og der er naturligvis mange vigtige spørgsmål at løse i Etiopien. Men militæret er ligeglad med disse spørgsmål, det har ikke et program, hvor det taler om, hvad det skal gøre. Ingen kender idag

militærets alternativ til kejserens korrupte system. Det taler kun om "Etiopien frem for alt" og om "Etiopisk socialisme".

- Idag står militæret i hvert fald overfor et problem, som det må løse: Eritreas spørgsmål. Hvis det ikke lykkes dem, bliver det ganske meningsløst i det hele taget at tale om forandringer og fremskridt.

- Hvis jeg skal være helt ærlig, må jeg sige, at vi ikke kan se nogen som helst forskel på det gamle og det nye styre - ingensomhelst!

U. S. A.'S INDFLYDELSE

Derefter gik vi over til at tale om U. S. A.'s indflydelse og interesser i Etiopien:

- Det er ganske klart at Etiopien er fuldkomment afhængig af U. S. A. Hvis Etiopien havde stået alene, ville det ikke have været noget problem. U. S. A.-imperialismen yder økonomisk og politisk støtte til Etiopien og det er derfor U. S. A. gør det muligt for Etiopien at føre krig i Eritrea.

- I den seneste tid er der gået rygter om at U. S. A.-imperialismen skulle have skåret ned på hjælpen til den nye junta. Men jeg tror absolut ikke at de har gjort det og så sent som idag hørte jeg i radioen, at de militære magthavere i Addis Abeba har anmodet om militærhjælp fra U. S. A.

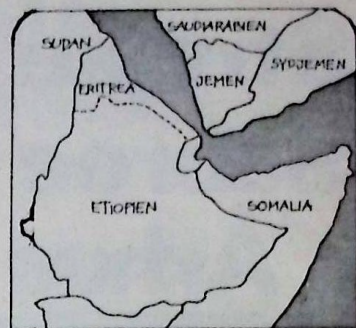
- Vi betragter derfor U. S. A. som en af vore hovedfjender, et faktum, som også er betinget af at U. S. A. har flere permanente baser i Eritrea.

- Udover U. S. A. er også Israel involveret i krigen i Eritrea. De stiller militære eksperter til rådighed for juntaen.

BEFRIEDE OMRÅDER

- Krigen i Eritrea har stået på i mange år og store områder kontrolleres idag af ELF. Vi spurgte Idris Badume om ELF's arbejde i disse områder:

- Når vi taler om "befriede områder", må dette ikke forveksles med de befriede områder i Vietnam. Vore befriede områder er virkelig befriede i den forstand at de kontrolleres militært af ELF, men endnu mangler der meget, før der kan oprettes et nyt samfundsliv i disse områder. Vi gør os store anstrengelser i denne henseende, vi har mange planer, men vi er endnu ikke nået så langt som f.eks. de vietnamesiske revolutionære.

Etiopien

befolkningstal: 25,9 mill
Hovedstad: Addis Abeba

Eritrea

befolkningstal: 3 mill
Hovedstad: Asmara

Eritrea's historie har ingen sammenhæng med Etiopiens. I forrige århundrede blev Eritrea erobret af Italien og var italiensk koloni indtil 1941, hvor englænderne tog over. I 1952 blev Eritrea efter indgriben fra FN selvstændigt, men 10 år senere blev landet besat af Etiopien og indlemmet i kejserriget. ELF - Eritrea's befrielsesfront - blev stiftet i 1961. Den har idag omkring 10.000 mand under våben.

- De spørgsmål, som vi lægger størst vægt på, er landbruget, bosættelsen for nomaderne og uddannelsen. Man skal vide, at analfabetismen i Eritrea er så høj som 80%.

- I vor kamp søger vi at samle den store masse af bønder, arbejdere, studenter og småborgere. Vi betragter ikke det nationale borgerskab som revolutionært.

- ELF's øverste ledelse befinder sig idag udelukkende indenfor de befriede områder. Vi har ikke nogen form for ledelse udenfor Eritrea. Vi mener at ledelsen skal finde sig der, hvor kampen føres. (Proletären nr 9, febr. 1975)

DANSK IMPERIALISME

LEVEVILKÅR PÅ GRØNLAND.

Den nugældende GAS-overenskomst fastsætter en ufaglærts timeløn på 7,65 kr., hvortil kommer et virksomhedstillæg efter 2 års ansættelse på 40 øre i timen. Med en dyrtidsportion på 21 øre pr. time fra oktober 1974 udgør timelønnen således for alle ufaglærte arbejdere (og det er næsten hele arbejderklassen): 8,26 kr.

Hertil kommer for flertallet af arbejderne diverse kvalifikations-tillæg for særlig hårdt, beskidt, mv. arbejde, som bringer den gennemsnitlige arbejderløn op på 9,21 kr. i timen. Alt i alt har en grønlandsk arbejder således 1500 kr. om måneden, en bruttoløn på 18.000 kr. om året. Priserne på de nødvendige fødevarer, klæder mv. ligger 1/2-1 kr. over de tilsvarende danske priser. Kul- og oliepriserne er meget højere. Arbejderne kan derfor ikke leve af deres arbejds løn, men tvinges til at supplere føden ved jagt og fiskeri i deres fritid. - En fritidssyssel, som danskerne oplever som en malerisk kulturarv, der skal værnes om! Dertil kommer boligudgiften, som for en gennemsnitsarbejderfamilie er ca. 400 kr. om måneden, eller ca. 30% af lønnen.

LAV LEVESTANDARD.

De nævnte tal giver naturligvis ikke et fuldstændigt billede af den økonomiske virkelighed for grønlandsk arbejdere, men siger dog lidt om forholdene deroppe.

Skønsmæssigt er den grønlandsk arbejderklasses levestandard omkring halvdelen af den danske

arbejderklassens. Man kan nærmest sammenligne den med en dansk socialhjælpsstandard. Den grønlandsk arbejder lever fra hånden og til munden og kan ikke tillade sig nogen form for lidt ekstra ud over det daglige, nødvendige forbrug.

Den gældende overenskomst sikrer altså en endnu hårdere udbytning af den grønlandsk arbejderklasse end svarende til forholdene i Danmark. Der skal altså alene på baggrund af dette en meget stor lønforbedring til - skønsmæssigt over 100% - for at man kan tale om en rimelig løn, som sikrer en levestandard som danskernes.

LØNUDHULING.

Grønland er en del af det danske økonomiske system, og grønlanderne mærker lige så hårdt som danske arbejdere lønudhulingen gennem inflation og prisstigninger. Dette må der også gives kompensation for i lønnen, hvis man skal holde trit med udviklingen økonomisk. Altså kommer der yderligere 25-30% til i "rimelige" lønkrav ud over de nævnte 100.

INDFØRELSE AF SKAT.

Endelig er der de skattemæssige forhold.

Ud over enkelte mindre punkt-skatter på øl, spiritus, sukker og tobak til Landsrådet, har der ikke været nogen beskatning på Grønland.

Men pr. 1. januar 1975 er der indført et egentligt skattesystem. De lokale myndigheder kan nu bestemme et skattetræk på fra 15 til 25% af al indtægt over 20.000 kr. (efter personfradrag på 4000 kr. for enlige, 6000 kr. for familier med 2 arbejdsindtægter). For ikke at møde for stor modstand, har man i starten valgt at trække 15%. Herved skal grønlanderne langsomt væn-

nes til at betale skat. Regner man med det højeste GAS-lønkrav på 55% vil den gennemsnitlige arbejderløn stige fra 18.000 kr. årligt til 27.315 kr. efter fratrullet skat. Løn-stigningen bliver altså efter GAS' mest vidtgående krav højst 9.315 kr. om året. Det svarer stort set til de allerede indtrufne prisstigninger og til inflationen. Løn-stigningen er slugt på forhånd!

GAS-IMPERIALISMENS HÅND-LANGER!

Ud fra disse overvejelser kan man roligt sige, at de nye overenskomstkrav på Grønland er uhyre beskedne. De stemmer som fod i hose til den danske overenskomst.

Den grønlandsk arbejderklasse vil fortsat ikke kunne leve af deres egen arbejds løn alene, og dens levestandard vil fortsat være lav.

GAS tjener ikke den grønlandsk arbejderklassens økonomiske interesser med de nye overenskomstkrav. GAS tjener de danske imperialisters økonomiske interesser og står i vejen for den grønlandsk arbejderklassens politiske og økonomiske kamp. Den grønlandsk arbejderklasse tvinges på samme måde som deres klassebrødre i Danmark ud i selvstændige, ulovlige aktioner for at forsvare levestandarden. Hvornår det sker ved ingen - men der er en voksende forståelse blandt grønlandsk arbejdere for denne nødvendighed. Når det kommer til en sådan kamp på Grønland må den danske arbejderklasse opfylde sin pligt og støtte deres grønlandsk brødre og søstre med alle midler. De grønlandsk arbejderes kamp for bedre levestandard er knyttet sammen med kampen mod den danske imperialisme. Derfor skal vi også støtte den grønlandsk befolknings krav om Grønlands løsrivelse fra Danmark.

SYD-AMERIKA

For et år siden brød "banan-krigen" ud idet de bananproducerende syd-amerikanske lande Ecuador, Colombia, Panama, Honduras, Costa Rica, Guatemala og Nicaragua besluttede at forsvare sig mod de multinationale selskabers plyndringer. Over en menneskealder har United Brands (tidligere United Fruit Company), Standard Fruit og del Monte ejet enorme land-områder i Syd Amerika, hvor banandyrkningen har skaffet dem superprofitter på bekostning af bananplukkerne, som nu gennem strejker og plantage besættelser er gået til kamp mod "det grønne helvede". Alene i Mellemamerika lever 8 millioner bananplukkere på sultegrænsen. Det er disse masser, som nu tvinger deres regeringer til at gribe ind. F.eks. var der i Panama en måned lang massekampagne mod United Brands sabotage og kriminelle aktiviteter. Gennem protestmarcher, demonstrationer og møder blev United Brands tvunget til at betale skat, genoptage bananplukningen og

eksporten samt tvunget til at betale arbejderne og regeringen kompensation for disses tab under konflikten.

TAIWAN (Formosa)

Den kapitalistiske krise øger byrden for den arbejdende befolkning. Der som her hører fabrikslukninger og massearbejdsløshed til dagens orden. På den baggrund er kampen mod Chiang Kai-Sheks diktatur blussende op det sidste år. Arbejderne, bønder og studenter deltager i bevægelsen. I februar afholdt 8000 havnearbejdere en slow-down aktion for mere i løn. Demonstrationer mod fabrikslukninger er hyppige og omfattende. Politiet søger brutalt at slå bevægelsen ned. D.26. december 1974 prøvede over 170 politimænd at ødelægge 300 fattige familiers huse, men kvinder og børn slog angreb tilbage med trækløkker. Derpå stormede masserne det lokale regeringskontor og ødelagde døre og vinduer.

SIKKIM

I september 1974 besluttede det Indiske parlament at indlemme den lille grænsestat Sikkim i Himalaya, og i løbet af de sidste 3 mdr. har Indien øget sin militære besættelse til mere end 50.000 mand, ligesom politistyrken er øget til 1.500. Den sikkimske studenterbevægelse har nu samlet over 10.000 underskrifter til en protest mod Indiens overgreb mod Sikkims 200.000 indbyggere. Overalt er der indisk politi og militær og befolkningen lever i bestandig angst for den indiske terror. Sikkim ligger på grænsen til Folkerepublikken Kina og indlemmelsen af dette strategisk vigtige område er militært rettet mod Kina. Bag kulisserne skimmer man Sovjetunionens interesser i en militær omringning af det socialistiske Kina.

B.T. DANSKE BYPARTISANER PARAT TIL VOLD

Et par dage efter bortførelsen af den vestberlinske politiker Peter Lorentz havde BT ovenstående forside.

Historien inde i bladet var naturligvis det rene opspind. Først skriver man at Baader-Meinhof-gruppen er marxister-leninister, og det er løgn, for de er anarkister. Derefter skriver man så, hvilke grupper, der her i landet er marxister-leninister, og her nævnes bl.a. vor organisation: KAm-1.

Endelig lader man en vis Finn Ejner Madsen udtale sig, og han støtter bortførelsen, og det er på dette "grundlag" at overskriften bygger.

Samme Finn Ejner Madsen er i øvrigt borgerskabets favorit nr. 1, når de skal have en eller anden småtosset idiot til at udtale sig på marxismen-leninismens vegne. For nylig fik han en halv times udsendelse i fjernsynet, hvor han skulle redegøre for sit "marxistiske livssyn".

De kunne ikke have fundet nogen bedre, magen til selvglad studentkost vrøvlehed findes ikke i dette land.

Det var den samme Finn Ejner Madsen, der for et par år siden lod sig anholde under Verdensbank-demonstrationerne med et par benzín-bomber i sin skoletaske.

Han er kort sagt altid parat til at gøre en personlig indsats for at

bringe skam over den revolutionære bevægelse.

Hvor underlødigt skriver-karlene på BT end optræder, så er artiklen dog en forsmag på, hvad vi kan vente os af hetz og bagvaskelser fra borgerskabets side, og et af midlerne er altså at sammenblande terrorismen med marxismen-leninismen i en surdej.

I Vesttyskland ser vi, hvordan de demokratiske rettigheder indskrænkes, naturligvis kombineret med en intensiv hetz mod alt og alle, der står for revolutionære standpunkter eller blot udtrykker ubehagelig kritik af systemet. I de vesttyske fængsler sidder der i snevis af politiske fanger, som udsættes for umenneskelig behandling (isolations-celler og anden form for psykisk tortur), og politi- og sikkerhedstjeneste foretager jævnligt raziaer mod venstreorienterede organisationers lokaler og privatpersoner.

Grupper som Baader-Meinhof og 2. juni - bevægelsen benyttes af borgerskabet som påskud til at stramme grebet på alle områder for at dæmpe op for arbejderklassens voksende kampvillighed, som den i dag viser sig i form af massestrejker og andre aktioner i hele den kapitalistiske verden.

Men hvad er da forskellen på revolutionære marxister-leninister og terrorister?

Terrorister er som regel småborgerlige intellektuelle, der er blevet desperate over den kapita-

listiske undertrykkelse. De ønsker revolution, men de er ude af stand til at forene deres virksomhed med arbejderklassen og den bevægelse der her er.

I deres øjne er arbejderklassen en stor slumrende masse, som skal vækkes (med et brag så at sige) af en lille håndfuld helte. Når den så har fået gnedet øjnene, så skulle den formodes at gå i gang med revolutionen.

I modsætning til det, så mener marxister-leninister ikke at det er nødvendigt at udspiculere særlige "midler" til at vække arbejderklassen.

Som om der ikke var skandaløse og oprivende tilstande nok under kapitalismen som kan bruges til at "vække" arbejderklassen til kamp! Det er helt unødvendigt selv at finde på noget.

Vi behøver ikke finde på noget selv, og netop i denne tid oplever vi jo netop at arbejderklassen "vågne op af sig selv", og stadig mere klart indser, hvad det er for et kapitalistisk røversamfund vi lever i.

Vi behøver ikke at skubbe på. Tværtimod er vort problem, at vi ikke kan følge med. Eller som Lenin sagde, da han kæmpede for at skabe det revolutionære parti i det gamle Rusland:

"...vi formår ikke at samle og koncentrere alle folkeharmens dråber og stråler, som siver ud af det russiske liv i en målestok så langt større, end vi alle forestiller os og tror, men som netop må forenes til en gigantisk strøm."

(HVAD MÅ DER GØRES s. 102)

Det er de revolutionære marxisters opgave idag: at udvikle en alsidig organisering af den kamp der finder sted. Terroristerne kniber uden om dette, og det viser bare, at de med deres søgen efter "kunstige vækkelsesmidler" undervurderer arbejderklassens kamp. Og efterhånden som arbejderklassens kamp vokser og bliver stadig mere revolutionær i sine metoder mod borgerskabet, så vil den individuelle terrorisme forsvinde, da det ikke er andet end forstyrrede enkeltpersoners aktivitet.

Carl Madsen

Kritikken bliver tandløs, og derfor fraråder partiledelsen også helt åbent en eksklusion af Madsen. Han er jo ledelsens alibi overfor eventuelle andre oppositionelle. Har Carl måske ikke fået lov til at fremføre sine synspunkter, både på landsmøde, i sin partiafdeling, i Land og Folk og andre steder?

For at blive taget alvorligt må Carl Madsen opføre sig med at sætte sig mellem to stole. Han må vælge side. Han må stille sig selv det spørgsmål, om DKP's "praktiske dagspolitik" kan ses helt uden sammenhæng med de åbenbare afvigelser fra marxismen-leninismen, som CM påviser i sin artikel. CM burde mindes Lenins berømte ord om, at "uden revolutionær teori kan der heller ikke findes nogen revolutionære bevægelser".

ER LØGNEN DERES ENESTE VÅBEN?

På god borgerlig maner retter marxistisk-leninistisk Enhedsforbund (MLE) i sidste nummer af deres avis angreb på vor svenske broderorganisation KFML(r). I en kort notits under overskriften "Splittelse i KFML(r) i Sverige" bringer de så løgnagtige og perfide påstande til torvs at man må tage sig til hovedet og tænke: Har disse mennesker i Tjen Folkets redaktion virkelig ikke andre argumenter i den diskussion der gerne skulle bringe afklaring i m-l bevægelsen i Danmark?

Vi skal blot tage nogen af de væsentligste afsnit i notitsen og gendrive de løgnagtigheder, som uden argumentation præsenteres for læseren, og så ellers opfordre MLE til at tage diskussionen om forholdene her i Danmark og kommunisters opgaver i den sammenhæng op på saglig vis igen.

Notitsen starter med at betegne KFML(r) som en sektarisk organisation som "størsteparten af Stockholmsafdelingen nu har forladt", hvorved de skulle have "gjort op med dens sektariske politik". Videre skriver de: "Bruddet følger efter KFML(r)'s kongres for nylig, hvor mellem en tredjedel og halvdelen af de delegerede kritiserede organisationens linie". Hvorvidt det er de 54 stockholmere eller KFML(r) der har forladt sektarismen er vi ikke spor i tvivl om. På dette område er vi også uenige med MLE.

I februar 1974 iværksattes en omfattende diskussion og kritik af KFML(r)'s hidtidige praksis som af Centralkomiteen i en resolution (ivrigt læst af ledende MLE'ere - kan endnu købes i Røde Stjerne) blev betegnet som sektarisk og subjektivistisk. KFML(r)'s 4. kongres for nylig betegnede højdepunktet af denne kritik og "var i hovedsagen et opgør med den sektariske politik som forbundet havde ført i den forløbne periode. De politiske grundtræk fra vor tredje kongres står (stadig o.a.) fast i de nye resolutioner som kongressen vedtog" (Proletären 1-2/75, KFML(r)'s avis). Så længe MLE ikke vil forklare os hvori sektarismen består hos KFML(r), men kun kaster løse påstande på bordet er der ingen grund til at gå ind i en længere redegørelse om dette eller tro, at denne påstand skulle være korrekt. Vi har stadig stor tiltro til vor broderorganisation og kan kun lykønske dem med resultaterne af deres 4. kongres.

De 54 stockholmers brud med KFML(r) skulle være sat igang fordi "KFML(r) har nægtet at tage spørgsmålet om socialimperialismen op og har nægtet at diskutere en svensk front mod supermagterne...". En horribel påstand.

På kongressen vedtog man en resolution "Krig og Fred", som indgående behandler spørgsmålet om socialimperialismen, hvorledes man skal forholde sig til den og den anden supermagt USA, samt hvorfor "borgerstaten ikke er værd at forsvare". De numre af Proletären som udkom op til kongressen indeholdt 4 ekstra debatsider som bl.a. tog disse spørgsmål op. Ligeledes udkom der ekstranumre af deres teoretiske organ Klassekampen som også behandlede disse spørgsmål. Alle kan overbevise sig om dette ved at henvende sig til Røde Stjerne, hvor dette materiale endnu kan købes eller gennemlæses. Endvidere kan vi nævne at KFML(r) i juni og juli 1974 under sovjetisk flådebesejring arrangerede demonstrationer i Göteborg og Stockholm under parolen "Bekæmp supermagternes stræben efter verdensherredømme". I Göteborg samlede KFML(r) ml. 800 og 1000 mennesker, mens SKP ifølge deres blad kun samlede ca. 10 (ti) personer! (SKP er MLE's halvsøster i Sverige).

Hvad angår KFML(r)'s fortsatte udvikling så kan vi kun gentage, at vi er fulde af tillid til den og har ikke grund til at være urolige og modfaldne fordi inkarnerede småborgere melder sig ud af KFML(r) - tværtimod. Vi kan kun opfordre MLE'ere til at følge den revolutionære bevægelses udvikling i Sverige. Læs Proletären! Ikke mindst artiklen om rengøringsdamernes kamp.

Så vil man se hvem der splitter arbejderne kamp - KFML(r) eller fagforeningen.

Fortsat fra side 2

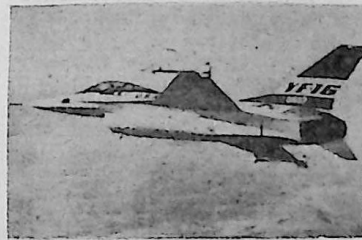
JETFLY TIL BORGERSKABET...

købte de svenske fly. Vi kender lektionen. Alt hvad der gavner erhvervslivet gavner også arbejderklassen.

USA - EF

Også i denne sag viser modsætningen mellem USA og EF sig. Hvorvidt EF stadig skal være afhængig af USA's flyindustri eller om man skal satse på at videreudvikle sin egen. Det italienske EF-kommisionsmedlem Alerte Spinelli har i en tale d. 28 oktober i Bruxelles udtrykt det således: - "Medlemmerne af EF har en beslutning at tage. Ønsker de at bevare en luftfartsindustri, som er i stand til at udvikle de mest avancerede civile og militære fly? Hvis dette er deres hensigt, må de støtte en europæisk politik, som alene kan give denne industri sin internationale dimension. Kommissionen har altid ment, at samarbejde tværs over Atlanten kan tilføre denne politik væsentlige elementer, men kun på betingelse af, at Europa selv bevarer den fundamentale kapacitet til at udvikle den mest avancerede teknologi. Vi vil ikke kunne realisere vore økonomiske og industrielle muligheder, hvis de af vores virksomheder, som er de mest avancerede, reduceres til underleverandører i en atmosfære, hvor enhver råder for sig."

Kommisionen har udarbejdet en rapport, der viser hvor afhængig Europa er af USA's flyindustri. 80% af Europas civilfly købes i USA. Hvis det fortsætter, vil EF få et valutaforbrug på 936 mill.

Det amerikanske jager-tilbud

dollar i 1980 - blot til flyvemaskiner. Og EF landenes flyindustri der beskæftiger 500.000 mennesker vil få svært ved at klare sig. USA vil på sin side gøre alt for ikke at miste sin indflydelse på dette område, da det vil betyde at EF tager endnu et skridt mod at blive en konkurrerende magtblok til de to supermagter USA og Sovjetunionen. USA har da også givet de største indrømmelser nogen sinde i deres flytilløb. Udfaldet vil fortælle hvor langt EF's løsrivelsestendenser er nået, men meget tyder på at det bliver USA der går af med sejren, godt hjulpet af de fire landes højststående militærpersoner - følgagtige som de er over for USA-imperialismen.

Men ligegyldigt hvem man vælger at købe flyene hos, Frankrig eller USA, så er det vendt mod arbejderklassen og på dennes bekostning, og vi vender os stærkt imod det.

KAMPFOND

GIRO 20 43 45

Adr.: Guldbergvej 13, 4,
2000 København F.

Hvad står Carl Madsen for?

Søgelyset er påny blevet rettet mod en af DKP's "veteraner", Carl Madsen. Denne gang på baggrund af en længere artikel, han har fået offentliggjort i de DKP-sympatiserende "Marxistiske Studenter"s tidsskrift Clarte. Det vil føre for vidt her at komme ind på alle de teoretiske og organisatoriske spørgsmål og kritikpunkter, som rejses i CMs artikel. Da de grundlæggende synspunkter i artiklen desuden stort set er en gentagelse af CMs tidligere fremførte kritik af DKP, som vi har behandlet grundigt i ARBEJDERBLADET nr. 8/1974, vil vi henvise hertil og så iøvrigt koncentrere os om en bestemt passage i Clarte-artiklen, som i en nøddeskal viser indholdet af Carl Madsens kritik af DKP. CM skriver:

"Et sted skal det dog siges med utvetydighed og ligeså godt her: Jeg finder, at vor folketingsgruppes praktiske arbejde og partiets mobilisering af masserne i udenoms-parlamentariske aktioner må have bestyrket den tillid, der hos nogle begyndte at krakelere, til at vort parti som sådant ikke overvurderer de legale og parlamentariske muligheder.

Det er mere vore programmatisk formuleringer og undvigelse af principiel debat om grundlæggende problemer end den praktiske dagspolitik, der kan gøre en "gammelkommunist" en kende urolig."

I Clarte-artiklen foretager CM så en sammenligning mellem Kommunistisk Internationales dokumenter fra 20'erne og DKP's programudtalelser i den sidste snes år. Det påvises klart og helt korrekt, at der er en af-

grundsdyb kløft mellem disse programmets formuleringer, og CM fremsætter megen rigtig og rammende kritik af f.eks. DKP's afstandstagen fra Proletariatets Diktatur, den væbnede revolution, DKP's fordømmelse af Stalin, vurderingen af socialdemokratiet m.m.

Men hele kritikken af DKP går altså på den teoretiske side. DKP's praksis er der intet i vejen med, hvis man skal tro Carl Madsen. Og det er netop dette, der bevirker, at CMs kritik bliver tandløs og ufarlig for partiledelsen. Partispidser som Ib Nørhøj og Gelius Lund tager selvfølgelig klart afstand fra kritikken, men samtidig giver de i deres offentlige kommentarer til CMs skrivelser udtryk for en mild overbærenhed med manden. "Han er jo en gammel mand". DKP-ledelsen ved nemlig, at den form for kritik, som CM ligger og roder med, ikke har nogen risiko for at fænge hos den brede medlemsmasse i DKP, og mindst af alt hos arbejdermedlemmerne.

Præcis i de spørgsmål, der optager arbejderne netop nu - mobiliseringen til kamp mod kapitalens offensiv, vejledningen konkret til arbejdermasserne om, hvordan kampen skal føres - på disse brændende spørgsmål, hvor DKP's forræderi er med til at svække arbejderklassen i dens modstand mod overgrebene - her renvasker Carl Madsen DKP's politik.

CM giver parti-ledelsen særdeles let spil. Hans - utvivlsomt berettigede - kritik af den manglende debat- og kritikfrihed i DKP mister brodden i kraft af, at hans politiske indvendinger mod partiets linie indskrænker sig til formuleringer i programmerne.

FRA

ARBEJDSPLADSERNE

"De vilde typografer"

Nu bliver der igen hetzet mod os typografer. Grunden er denne gang at vi vil have eneret til at formidle det trykte ord. Al den ballade der har været her op til overenskomsten, går i al sin enkelthed ud på, at arbejdskøberne til hver en tid vil købe varen arbejdskraft så billigt som muligt. I denne her tid ser vi inden for de grafiske fag en rivende udvikling af teknikken. Det betyder at arbejdskøberne, ved at investere i den nye teknik, har mulighed for at få folk, der ikke er faglærte, til at passe denne, og samtidig skære antallet af ansatte ned. Det vil betyde arbejdsløshed inden for de grafiske fag, samt give en større profit til arbejdskøberne.

Det vi kæmper for er, at vi skal betjene den nye teknik og at vi bliver omskølet til den.

I den forbindelse har der jo været tale om, fra de borgerlige side, at de grafiske arbejdere får en urimelig høj løn. Lige for at slå fast, vi får ikke noget, men vi tilkæmper os det. Nu er det jo i første omgang kun dag- og ugepressen der her er tale om, og de har selvfølgelig bedre muligheder for at tilkæmpe sig en højere løn end os på civiltrykkerierne, da aviserne jo helst skal udkomme hver dag, og det synes jeg at de skal fortsætte med, for vi må altid sørge for at sælge vores arbejdskraft så dyrt som muligt. Samtidig må man heller ikke glemme at vi er den faggruppe der har mest skifteholdsarbejde, og som skifteholdsarbejder har man altså noget mere end os andre, hvad der jo er meget rimeligt. Men arbejdskøberne har selvfølgelig en mening med at hævde at en typografplads koster dem 200.000 om året, ja, i løste rigtigt 200.000, for netop at kunne nedlægge vores fag og blive fri for, både de "store" lønninger, samt med en faggruppe, der ikke så let lader sig træde over tærne. Den går bare ikke, for det er jo trods alt vores fremtidige arbejde vi kæmper for.

Nu skrev jeg nok at det i første omgang er dag- og ugepressen

det gælder, men det er i lige så høj grad civiltrykkerierne, for det er da klart, at hvis der bliver smidt en 5000 mand på gaden, får det selvfølgelig også konsekvenser for os andre. I den forbindelse er det tankevækkende at de på den ene side vil nedlægge vores fag, og på den anden side stadig vil have nye lærlinge udlært. Lærlinge der, når de er udlært intet arbejde kan få, men kan se fremtiden i møde som arbejdskraftreserve.

Nu snakkes der meget om at vores fag skal forsvinde og at kampen gælder fagets beståen. I den forbindelse må man ikke tro at vi er fagegoister eller fagstolte, på ingen måde. Det drejer sig om at faget rent teknisk udvikler sig, og at vi bare stadig vil betjene den nye teknik, samtidig vil det jo også betyde, hvis arbejdskøberne fik deres vilje, at man kan se hen til at blive arbejdsløs for tilsidst at måtte tage arbejde som ufaglært, ikke forstået at det skulle være mindreværdigt rent menneskeligt, men det er det sgu rent pengemæssigt, samt at den uddannelse man har været igennem er spildt.

Der har også været talt om en amerikansk løsning, samt fredsamtaler som de har det i Sverige.

Den amerikanske løsning går

ud på at de folk der er ansat på bladene nu, skal livstidsansættes. Når de så går på pension gør faget det også. En helt igennem amerikansk løsning, der kun tilgodeser kapitalens interesser. Man vil lukke af for nye ansættelser på bladene, samtidig med at man uddanner nye folk, smart ikke?

Fredsamtalen går ud på, at man i en periode på f.eks. 10 år bliver enige om løn- og arbejdsforhold i den periode. Kernen af dette udtrykte prof. Håkon Stangerup i TV på udmærket vis, han, og med ham mange, betragter avisen som den 4. statsmagt, den kritiserende, og det er nærmest en katastrofe hvis de ikke udkommer. Nu er manden jo ikke prof. for ingenting. Vi ved at bladverdenen i 99% tilfælde er monopoliseret i borgerskabets hænder og de er selvfølgelig kun interesseret i, at de kan komme ud med alle deres forretnings- og borgerliggende af arbejderklassens kamp.

En sådan fredsamtale er vi selvfølgelig også imod, da den jo vil betyde at den smule aktionsret vi endnu har tilbage, også vil blive taget fra os.

Da Poul Schlüter rejste kravet i folketinget om at regeringen skulle gribe ind mod typograferne og sikre ytringsfriheden (nemlig borgerskabets ytringsfrihed!) svarede statsministeren at han da godt "kunne se det uheldige" i typografstrejkerne! Men han tilføjede at man skulle overlade det til arbejdsmarkedets parter selv at ordne en uvidelse af fredspligten. Men det sagde han jo også om overenskomsten.

Hvis avisen ikke skulle udkomme på søndag, så fryd dig, for at omskrive Uniprint's parole: "I dag de grafiske fag, imorgen dit."

Palle Skramspø
Typograf

Den kommunistiske avis er de klassebevidste arbejderes røst. Dens altafgørende styrke er korrespondancen fra arbejdspladserne. Skriv til din avis om alle udslag af den kapitalistiske produktionsmådes urimeligheder, men også om alle de spørgsmål, som rejses mand og mand imellem på arbejdspladserne, som kræver uddybelse eller et svar. Adressen er: ARBEJDERBLADET - Guldbergvej 13, 4. th., 2000 København F.

Tag initiativet!

Arbejderne på P. Hansen's bogtrykkeri har igen vist sig kampberedte.

I denne sag drejede det sig om en formodning om blokaderamt arbejde. Vi havde modtaget arbejde fra William's Forlag, og der stod på ordresedlen, at kunden selv ville hente oplaget, når det var kørt. Dette undrede vi os over, idet det ikke er normalt. Derfor kontaktede vi arbejderne fra Uniprint for at spørge, om de kendte noget til dette forlag. Vi fik den besked, at der havde været kontakt mellem William's Forlag og Winther-koncernen i sommeren-74 om at Winther skulle overtage koncessionsrettighederne på William's produktion i Skandinavien.

Derfor meddelte vi ledelsen i vort firma, at de havde 1½ time til at fremskaffe beviser for, at det ikke var blokaderamt arbejde. Da vi ikke fik besked om dette efter de 1½ time, fortsatte vi med ikke at gå i arbejde, idet vi i forvejen havde nedlagt arbejdet i 2 timer for at diskutere overenskomstsituationen. Vi har nu fået at vide skriftligt fra likvidatoren Morten von Topidan og fra William's Forlag's direktør, at der ingen forbindelse er. Derefter gik vi i arbejde.

Det vil så vise sig senere, om det er sandt eller ej, idet Winther-koncernen er ret indviklet i alle dens manipulationer for at få maksimalprofiten hjem.

Men denne aktion viser, at arbejderne er overvågne og ikke vil tillade nogen som helst form for tvivl om noget arbejde. Denne aktion sammen med andre aktioner, vi har kørt i den senere tid hos P. Hansen har vist, at arbejderne ikke vil lade sig overrumple, og dermed har vi også overtaget initiativet, således at man idag ikke tør komme med ting overfor os, som man tidligere har gjort. Eller for bedre at forklare situationen vil jeg citere den fungerende direktør:

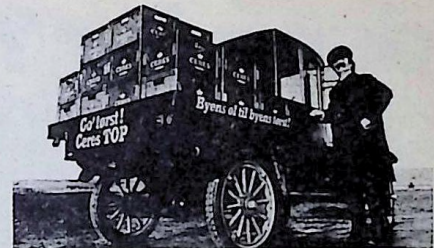
"Vi tør snart ikke komme med noget som helst til jer arbejdere, for så strejker I jo bare."

Det er nøjagtigt det, der er sagen - Hvis vi ikke havde vist os overvågne, havde ledelsen den ene gang efter den anden kunnet trykke os ned med forringelser til følge - Det tør de ikke i dag. Og dette er en sejr for os arbejdere og viser samtidig vejen frem for, hvordan det kan lykkes at gå til værks på den måde andre steder.

O. N.

Fagforeningsformænd gør TOP-folkene tegn!

Sådan bruger Byens TOP-folk Byens TOP-tegn. Indsend dit eget forslag - og vind en hel vognfuld TOP.

Byens Borgere har straks fulgt Bygmesterens opfordring til at anvende det nye TOP-tegn i deres daglige arbejde for Byens ol.

Og man har allerede fundet utallige anvendelsesområder, som det fremgår af høstende billedreportage.

Succes'en har imidlertid fået Bygmesteren til på sin sædvanlige stormløbe måde at fremsætte et tilbud til Byens TOP-folk:

Indsend dit eget forslag til nytte anvendelse af det nye kampagnen for Byens ol - og vind en hel vognfuld TOP-pilars.

Blandt de indsendte forslag vil Bygmesteren personligt udvælge 3, og honorere indsenderne med en vognfuld TOP-pilars (30 kasser), der vil blive bragt til vinderens dør.

På høstende kupon kan I seerne skrive deres forslag sammen med deres navn og adresse. Og kuponen skal blot være indsendt inden den 17. marts 1975.

Byens Borgere vil altså ikke alene kunne se Byens TOP-tegn i deres daglige arbejde, men også i deres daglige arbejde for Byens ol.

Studer billederne her på siden - og send straks dit eget forslag ind til Ceres Bryggerierne, Århus.

Byens TOP-tegn i deres daglige arbejde for Byens ol.

Byens TOP-tegn i deres daglige arbejde for Byens ol.

Byens TOP-tegn i deres daglige arbejde for Byens ol.

Byens TOP-tegn i deres daglige arbejde for Byens ol.

Fortsat fra side 1

Cambodia:

sænkedes 28 lastfartøjer og 21 eskortefartøjer. I begyndelsen af februar sænkedes en hel konvoj, og et par dage senere tvang de en anden til at vende om efter at halvdelen var skudt i sænk. Idag er alle transporter fra Syd-vietnam til Phnompenh stoppet og alle forsøg på at hæve blokaden har mislykkedes. Ifølge amerikanske kilder i Phnompenh er Mekongfloden "lukket og tabt".

KATASTROFE I PHNOMPENH.

Situationen ved Mekongfloden har ført til en katastrofal situation i Phnompenh. Alle forsyningsmateriel og alt krigsmateriel skal hentes udefra, da byen er totalt afskåret fra omverdenen. Trods det

at luftbroen til Phnompenh er blevet tidoblet, kan der kun tilføres byen 450 tons varer dagligt. Behovene ligger på mindst 1200 tons.

Heller ikke denne forsyningslinie er sikker. Lufthavnen Pochentong ved Phnompenh udsættes idag til stadighed for artilleribeskydning.

Befolkningen lever i nød og elendighed. Ingenting fungerer længere i byen. Kolera og andre smitsomme sygdomme breder sig blandt beboerne. Mange bryder ind i butikkerne og stjæler for at få til det mest nødvendige ved livets opretholdelse. Soldaterne vægrer sig ved længere at slås for Lon Nol klikken. Mange deserterer og en del går over til befrielsesstyrkerne. For nylig afholdt titusinder af soldater med

familiemedlemmer en demonstration mod krigen. Lon Nol klikken er gået så vidt i deres bestræbelser på at beholde magten at de idag tømmer fængslerne og iklæder fangerne en ny uniform og sender dem til fronten!

KRIGEN ER 100% USAs.

Krigen i Cambodia har idag ikke den mindste antydning af borgerkrig. Det er til 100% USAs krig. Alle forsyningsmateriel og krigsmateriel kommer fra USA. Ligeledes står amerikanske officerer i ledelsen for Lon Nol styrkerne. For nylig afsløredes det tillige at den amerikanske stat også betaler Lon Nol soldaternes løn.

At det er til 100% USAs krig vises også ved at præsident Ford lige har bedt om ekstrabevillinger til Cambodia på 220 mill. dollar.

SEJREN ER SIKKER!

Folkekrigen går nu ind i sin slutfase. GRUNK (de befriede områders regering) opfordrede for nylig alle udenlandske diplomater i Phnompenh til at sætte sig i sikkerhed, dvs. forlade byen. Dette betyder ikke nødvendigvis at folket vil overtage magten i Phnompenh indenfor den allernærmeste fremtid. Grunk har ingen grund til hverken idag eller imorgen at storme byen. Det ville være en dyrekøbt sejr i menneskeliv og materielle ressourcer. Befrielsesstyrkerne afventer den folkerejsning som uundgåeligt vil komme inde i Phnompenh, som en reaktion på de ulidelige forhold. Når dette sker står befrielsesstyrkerne parat til at gribe ind.

USA og juntaen har to muligheder. At fortsætte kampen eller indse at slaget er tabt. Det sidste ville være det fornuftigste for ellers vil de bogstavelig talt blive smidt direkte ud i Mekongfloden. Uanset hvad de gør så er Cambodias endelige befrielse nær.

TAG KONTAKT MED

KAm-1

ODENSE ★
RØDE STJERNE
GRAVENE 3
5000 ODENSE

ÅLBORG
FREDE RØNN
FREDERICIA- 9
GADE 6.4. sal
9000 ÅLBORG

KØBENHAVN ★
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 Ø (H. TR 6627)

ÅRHUS ★
RØDE STJERNE
STUDSGADE 10
8000 ÅRHUS C

KOLDING ★
RØDE STJERNE
LÅSBYGADE 41

HORSSENS ★
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSSENS

NY KONTAKTADRESSE:

POUL WEILE
CHRISTIANSUNDSVEJ 45 A
5800 NYBORG

Åbningstider for RØDE STJERNE-boghandlerne:

mandag til torsdag
16.00 - 17.30

Fredag:
16.00 - 19.30

Lørdag:
10.00 - 14.00

KAMPFOND Giro: 20 43 45

Adr.: Guldbergvej 13, 4 2000 F